

RECONNAISSANCE

PROGRAMBOK / PROGRAMME-BOOK

Æresgjester:

Iain M. Banks

B. Andreas Bull-Hansen

Willy Ustad

BEC 2000

Copyrights:

Trond Ivar Hansen, for the logo head and the cover drawings of PR0, PR1, PR3/4 and the programme book. These drawings were also used in and on various fliers, on postcards, and inside the programme book.

Marianne Høvik Hansen, for the drawings on the colour fliers and posters.

Cirstyn Bech-Yagher, for the general layout of the progress reports.

Opphavsrettigheter:

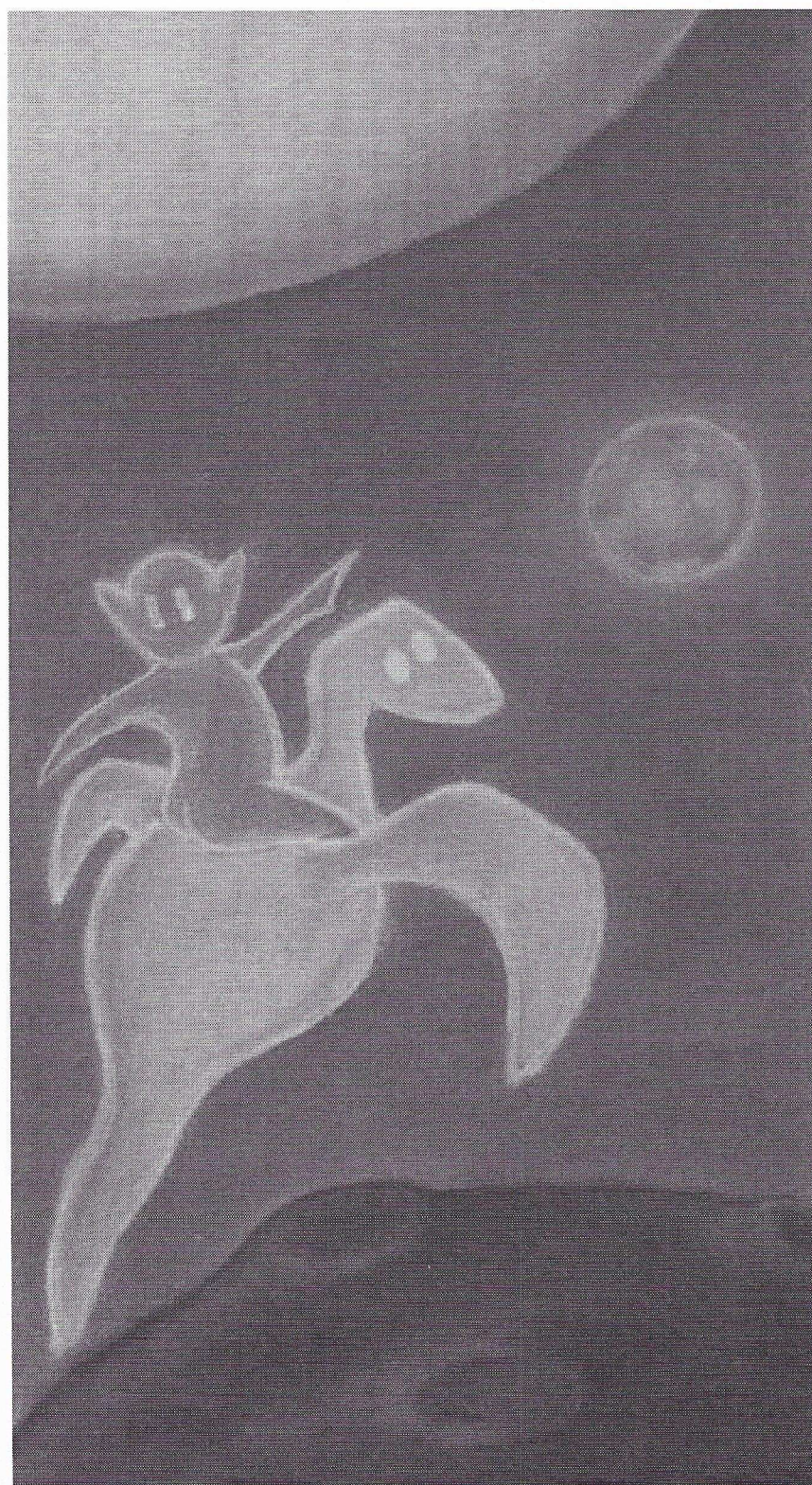
Trond Ivar Hansen, for logoen vår, forsidetegningene til PR0, PR1, PR3/4 og programboken. De samme tegningene har også vært brukt i og på diverse løpesedler, på postkort, og inne i programboken.

Marianne Høvik Hansen, for tegningen på farge-løpeseddelen og plakaten.

Cirstyn Bech-Yagher, for den generelle layouten i framskrittssrapportene.

Tekstproduksjon, layout og annet slaveri med trykksaker/Texts, layout and other types of slaving with publications:

Bjørn Tore Sund, Karin Lagesen, Are Thunes Samsonsen, Sissel Borgen, Siv Hollup, Kjartan Clausen, Cirstyn Bech-Yagher, Marianne Høvik Hansen, Lars Audun Ragnvaldjord, Camilla de Rochlenge Askeland, Oddgeir Aasebø, Ørjan Langbakk.

ReConnaissance

Science Fiction og Fantasy festival

Iain M. Banks
Willy Ustad
B. Andreas
Bull-Hansen

Tid:
Fra fredag 31. Mars - 14.00
Til søndag 2. April - 18.00
Kontinuerligt

Sted:
Grand Hotel Terminus
(over for Jernbanen)

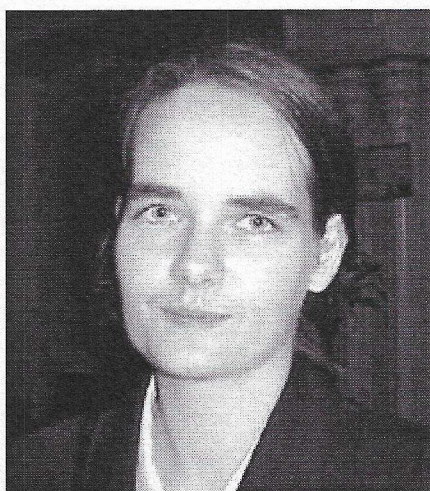
Pris - medlemskab:
Helt gratis 320,-
Medlemskab kan kjøpes
på Posten, i Frestebanken,
eller via Billettservice
Organisatorer i denne
Fredag - 100,-
Lørdag - 150,-
Søndag - 100,-

Event, ReConnaissance/ReConnaissance
Web: <http://reconnaissance.no/>

ÅVALON

**Dedicated to the memory of
Dedikert til minneom**

Ingrid Jonsson 21/9-76-4/10-99

Innhold / Contents

- 2** Kreditering / Copyrights
- 3** Plakat / Poster
- 4** Dedikering / Dedication
- 5** Innhold / Contents
- 6** Velkomst-tekst / Welcoming-text
- 8** ReConnaissances historie / History of ReConnaissance
- 12** Presentasjon av komité-medlemmene / Presentation of the members of the committee
- 16** Presentasjon av gruppe-medlemmer / Presentation of the members of the groups
- 17** Om novellekonkurransen
- 18** Forfatter-"blurb"
- 19** "Meteorfall" av Willy Ustad
- 24** Oslo Players
- 25** Coffee Boy
- 26** "Prologue" by Iain M. Banks
- 30** Presentasjon av kunstnere / Presentation of artists
- 31** Oppskrifter / Recipes
- 34** "Ulvedyrets Merke" av B. Andreas Bull-Hansen
- 42** Big European Con
- 46** Medlemmer / Members

BERGEN FILMKLUBB

Velkommen til ReConnaissance!

Der var det sagt. Etter nesten tre års arbeide, etter endeløse timer med organisering, reklamering og laging av program er endelig tidspunktet her. Endelig får vi se om det vi har gjort vil fungere, om vi har gjort de riktige tingene. Og om tre dager er alt over.

Boken du holder er ikke viktig. Det er ikke så mye i den som du trenger å vite under festivalen.

Den er til for å leses på bussen/flyet/toget hjem. Eller for å lese i de korte øyeblikk der du ikke finner noe interessant (en utenkelig tanke!) i programmet. Men inni her finner du historier av alle tre æresgjestene, som du kanskje gjerne vil prøve å få signert av dem. Du finner også statuttene for ReConnaissance her inne, noe du vil finne nyttig hvis du har tenkt deg på generalforsamlingen, som er del av programmet.

Men alt dette var veldig seriøst. Mer enn noe annet er det meningen at ReConnaissance skal være gøy. Vi anbefaler at du tar oppgaven med å ha det gøy på ReConnaissance seriøst, og sørger for at du klarer det – dermed vil alt arbeidet vi har lagt ned i dette ha vært verd slitet.

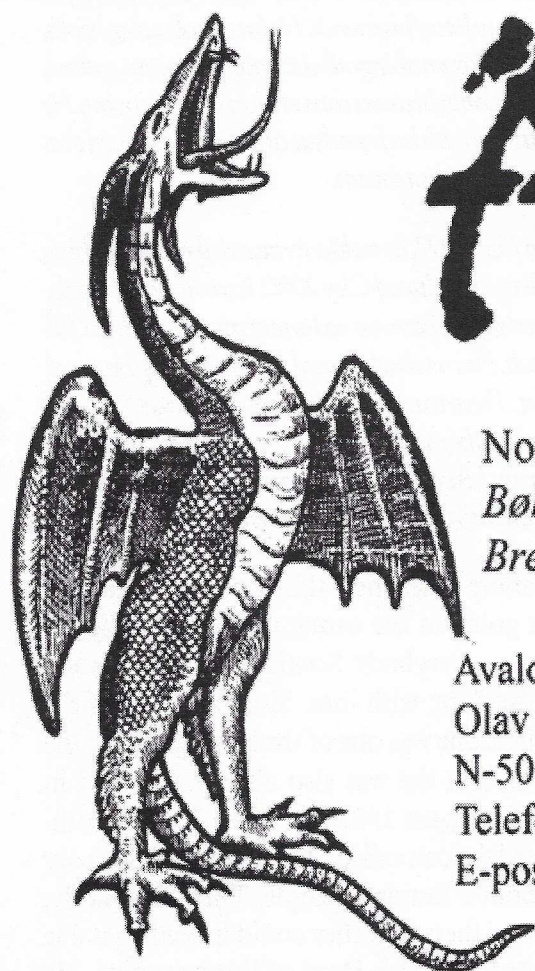
Welcome to ReConnaissance!

There. It's said. After nearly three years of work, after endless hours of organising, programming and promoting, it's the peak hour. We finally get to see whether what we've done has worked, whether it was the right things to do. And in three days it will all be over.

The book you're holding is incidental. There's not much in it you'll need to know during the con.

It's for reading on the bus/plane/train home. Or for reading during those brief moments where (an inconceivable notion!) there's nothing interesting in the programme. But there are a stories by all three guests of honour in it, which you may want to get signed. ReConnaissance's legally registered bylaws are in there, which are useful for the general assembly, which is part of the programme.

But this is all very serious. ReConnaissance is, more than anything, intended to be fun. Be serious about having fun for a weekend here in Bergen, and make sure you do – and all the work we've put into it will have been worth it.

AVALON

Norges største innen Science Fiction og Fantasy:
*Bøker, Tegneserier, Video, Rollespill, Dataspill,
Brettspill og Miniatyrspill.*

Avalon Valhall
Olav Kyrresgt. 28
N-5015 BERGEN
Telefon: +47 55 31 48 22
E-post: valhall@avalon.no

Avalon Paleet
Karl Johansgt. 37-41
N-0162 OSLO
Telefon: +47 22 41 43 36
E-post: avalon@avalon.no

<http://www.avalon.no>

ReConnaissances historie - eller hvordan alt ble til.

Det var en gang i en by kalt Bergen en mann som het Bjørn Tore. Han arbeidet med sin hovedfagsoppgave i informatikk, og han brukte mye av sin tid på det og på sine venner. Slik sett skilte han seg ikke noe særlig ut fra andre informatikkstudenter. Men denne mannen likte også science fiction, og det gjorde også mange av vennene hans. Han likte å samle bøker, og han dro også på noe som ble kalt science fiction festivaler. Han drømte om å lage sin egen festival en eller annen gang. Han snakket av og til med sine venner om dette, men det så ut som det ville forbli en drøm.

Men så, i mai 1997, hørte han om noe som ble kalt Bergen Kulturbby 2000. Det viste seg at den byen han bodde i hadde blitt utnevnt til en av ni europeiske kulturbbyer. Ut fra det han hørte, kunne dette hjelpe ham med å realisere drømmen sin. Det skulle være et informasjonsmøte om det, og han klarte på et eller annet vis å overvære det. Han kom ut med et rart lys i øynene. Han hadde funnet ut at han kunne få masse penger fra dem til å få oppfylt drømmen sin...

Så, dette er mer eller mindre hvordan denne festivalen ble først påtenkt. Den rette mannen gikk på galt møte. Men, men, det kan jo skje med oss alle. Snart hadde han en gruppe med mennesker som jobbet sammen med han. Sissel var en av de som først ble rekruttert. Hun var en av de fremste fansene i Bergensområdet, og hun var allerede involvert i festival-arbeide. I august 1997 arrangerte hun, Bjørn Tore og en del andre en festival kalt Quartercon, en liten og hyggelig festival for ca hundre personer. Det hele gikk ganske bra, og det viste dem at de kunne gjøre det. Han rekrutterte også meg som sin programsjef. Han kjente meg fra sine gruppelærerdager hvor jeg hadde vært veldig flink til å plage ham med rare spørsmål. Are, som han fikk inn som sjef for framskritt-rapporter og reklame, kjente han fra universitetet. De hadde hatt mange fine rollespill-sesjoner sammen.

Så, med en kjernegruppe rundt seg begynte Bjørn Tore å springe igjennom papirmølla. Kulturbymenneskene ville ha masse dokumentasjon, helst i tre eksemplarer.

The history of ReConnaissance - or how it all came to be.

Once upon a time in a city named Bergen there lived a man by the name Bjørn Tore. He was busy with his master's degree in computer science, and he spent much of his time on that and on his friends. In this respect he was no different from most computer science students. But this man was also into science fiction, and so were lots of his friends. He loved collecting books, and he also went to something called science fiction conventions. He dreamt of doing his own convention at some point. He talked about this with his friends at times, but it seemed that this would just remain a dream.

But then, in May 1997, he suddenly heard about something called the Bergen Cultural City 2000. It turned out that the town he lived in had been named one of nine European Cultural Capitols. From what he heard, this might help him realise his dream. There was to be an information meeting about it, and somehow he managed to be there. He came out with a strange glow in his eyes. He had learned that he could get lots of money from them to make his dream come true...

So, this is more or less how this con got started. The right man going to the wrong meeting. But hey, it can happen to everybody. Soon he had a core group of people working with him. Sissel was one of the first recruited. She was one of the leading fans in the Bergen area, and she was also already involved in con-work. In August 1997 she, Bjørn Tore and others organised the con called Quartercon, a small cosy con for about a hundred people. This went nicely, and it showed them that they could indeed do it. He also recruited me as his Head of Programming. He knew me from his Teacher Assistant days, where I had been very good at pestering him with weird questions. Are, whom he got in as Head of Progress Reports and PR, he also knew from the university. They had had many good role playing sessions together.

So, with a core group recruited, Bjørn Tore started to run the paper mill. The Cultural City people wanted a lot of paper work, preferably in triplicate. He sent in the first application in October 1997, and he obviously got them interested.

Han sendte inn den første søknaden i oktober 1997, og han fikk dem visst interessert. De ville nemlig ha mer dokumentasjon om prosjektet, og dette måtte hele komiteen være med på. Det var masse som måtte gjøres. En av disse tingene var å finne et sted å ha festivalen. Vi hadde to alternativer, et konferansesenter og Grand Hotel Terminus. Vi foretrakk alle sammen hotellet, og det viste seg heldigvis at de kunne tilby oss en bedre avtale. Så måtte vi bare skrive allting ned. Jeg husker lange kvelder i datarommet på institutt for Informatikk for å få alt sammen ferdig før deadline i desember. Til slutt hadde vi et 60-siders dokument med en beskrivelse av festival-konseptet, en beskrivelse av programmet, et budsjett, en foreløbig avtale med hotellet, og en CV på alle som var involvert. Jeg tror ikke det er så mange festivaler som har hatt et slikt grunnlag...:)

Så kom våren 1998. Vi hadde da samlet sammen en god del mennesker. Ved det første allmøtet i februar var vi rundt 20 mennesker, og blant dem var noen utlendinger. De var med først og fremst som agenter og rådgivere. Mange av oss hadde ikke vært involvert i noe slikt før, og det var godt å ha noen "gamlinger" med oss på prosjektet. Vi håpte at dette kunne hindre oss i å begå i alle fall de mest basale feilene. Med tanke på dette dro noen av oss til Eastercon 1999, Intuition, i England. Sissel oppdaget en uke før festivalen at hun burde dra, så hun hadde det nok ganske interessant da hun prøvde å få alle forberedelsene unna. Vi hadde bestemt oss for å bare selge presupport-medlemsskap. Vi hadde enda ikke fått den offisielle godkjennelsen fra Kulturbymen, men det virket som vi hadde en god sjanse for å få støtte. Uansett ble vi ganske overrasket da brevet endelig dukket opp i juni. De ville gi oss 150 000 kr. Nå virket det virkelig som vi kunne gjennomføre det hele.

Men så skjedde det noe. Are, vår PR/Info-mann trakk seg fra komiteen. Han hadde kjørt seg inn i en tidsklemme og måtte prioritere. Så satt vi der, uten en PR man. Flesteparten av vennene våre hadde allerede blitt rekruttert, og resten visste ikke noe særlig om slike ting.

They asked for more documentation about the project, where the whole committee was involved. There were lots of things that needed to be done, and one of these things was to find a site. We had two alternatives. One was a convention centre, the other was Grand Hotel Terminus. We all preferred the hotel, and luckily it turned out that they would give us the better deal.

Then we just had to write it all down. I remember long evenings at the computer room at the Institute for Informatics trying to get everything done before the December deadline. In the end we had a 60 page document, with a description of the concept, a description of the programme, a budget, a preliminary deal with the hotel, and a CV on everyone involved. Not too many cons I imagine have had this kind of preparation going into them...:)

Then came the spring of 1998. We had by then gathered quite a lot of people. At the first general assembly in February we were all in all about 20 people. Among them were a few foreigners. They were mostly acting as agents and advisors. Many of us hadn't been involved in this kind of thing before, and it was nice to have some "old hands" in on the project too. We then hoped that at least the most basic blunders could be avoided. With this in mind a few of us went to the 1998 Eastercon, Intuition, in England. Sissel realised one week before the con that she had to go, so she had quite an interesting time getting everything ready. At Intuition we settled for selling presssupporting memberships. We had as yet not got the official go-ahead from the Cultural City, but it seemed like we had a good shot at getting support. Nevertheless we were quite surprised when the letter finally appeared in June. They were going to give us 150 000 NOK (about 12 000 pounds). It now seemed that we really could do this.

But then something happened. Are, our PR/PR man withdrew from the committee. He had got into a time jam, and he had to prioritise. So there we were, without a PR man. Most of our friends had already been recruited, and those who weren't didn't know much about those things.

Men så, på en festival i Oslo kom en ung mann opp til oss og sa at han gjerne ville hjelpe til. Han skulle snart flytte til Bergen, og han syntes at ReConnaissance så morsomt ut. Det var Lars Audun, og det tok ikke lang tid før han ble vår nye PR/Info-sjef.

Høsten 1998 og våren 1999 foreløp ganske rolig. Vi hadde et allmøte i november, og ting så ganske bra ut. To av komite-medlemmene bodde i Oslo, og det senket aktivitetsnivået i organisasjonen noe. Det var ikke enkelt å basere alt på helgemøter. Vi var igjen aktive på Eastercon, og vi fikk igjen god respons. Vi fikk også god respons på andre festivaler vi dro på. Det virket av og til som Bjørn Tore var mer utenlands enn hjemme.

Sommeren 1999 gikk det gradvis opp for oss at det var mindre enn et år igjen til festivalen. Vi forstod også at vi ville trenge flere folk i organisasjonen. Dette var et problem for oss. Alle vennene våre var allerede med, eller hadde sagt nei. Vi trengte en ny vennegruppe som vi kunne utnytte, og Siv viste seg å være løsningen på det problemet. Siv flyttet helt tilfeldig inn i en leilighet hvor Øystein, som er i programgruppen, og jeg selv bor. Det virket som hun likte bøkene vi hadde, så vi fikk gradvis overtalt henne til å bli med. Og så snart hun var med, ble vennene hennes gradvis rekruttert og. Vi hadde plutselig mange nye folk med mye entusiasme med.

Så kom katastrofen. 4de Oktober ble Ingrid Jonsson, vår medlemssekretær, drept. Faren hennes tok fram geværet og skjøt henne og moren hennes før han skjøt seg selv. Ingrid var en god venn for de fleste i komiteen. Hun var også Øysteins kjæreste. Vi visste egentlig ikke hvor mye hun betød for oss før hun var borte. Vi var alle i sjokk. Det tok ganske mange uker før vi i det hele tatt kunne tenke på festivalen igjen. Da oppdaget vi det virkelige problemet dette ville gi festivalen. Hun hadde medlemsregisteret vårt på sin personlige datamaskin, og hun hadde også mye av posten vår. De juridiske omstendighetene rundt det å få tak i disse tingene kombinert med sjokket forsinket oss ganske mye.

But then, at a con in Oslo a young man came by and said that he'd like to help out. He would be moving to Bergen soon, and he thought that ReConnaissance looked like fun. That was Lars Audun, and it didn't take long before he found himself as our new Head of PR/PR.

The autumn of 1998 and the spring of 1999 went by fairly quietly. We had one general assembly in early November, and things seemed to be moving on fairly well. Two of the committee members were living in Oslo, and that put a small damper on the activity level in the organisation. It wasn't easy to base it all on weekend meetings. We were again active at Eastercon, and again we got good response. We also got good response at other cons that we went to. Bjørn Tore at times seemed to be spending more time abroad than at home.

During the summer of 1999 we slowly realised that it was under a year left to the con. We also realised that we needed more people to flesh out the organisation. This posed a problem for us. All our friends were either recruited or had said no. We needed a new group of friends to exploit, and Siv proved to be the solution to that problem. Siv just happened to move into a flat occupied by Øystein, who is in the programme section, and me. She seemed to like the books we had, so we slowly talked her into joining us. And as soon as she was in, the rest of her friends started getting drafted too. We suddenly had lots of new fresh people in, with lots of enthusiasm.

Then true disaster struck. On October 4th Ingrid Jonsson, our membership secretary, got killed. Her father got out his gun and shot her and her mother before he shot himself. Ingrid was a good friend to most of the people on the committee. She was also the girlfriend of Øystein. We really never knew how much she meant to us until she wasn't there any more. Needless to say we were shocked. It took us quite a few weeks before we could even think about the con again. Then we discovered the real problem this would cause for our con. She had the membership registry on her personal computer, and she also had lots of our mail.

Men sakte men sikkert forstod vi at vi måtte fortsette med dette prosjektet. Vi kunne jo ikke bare gi opp, kunne vi vel? Så vi bestemte oss alle for å dra på hyttetur. Kanskje det ville hjelpe på moralen, og få nykommerne til å føle seg mer velkommne. Turen ble arrangert sent i November, og det viste seg å være en "God Ting". Vi ble bedre kjent med hverandre, og vi fikk større forståelse for hva som egentlig ville skje om et par måneder.

Etter nyttår 2000 slo forferdelsen oss. Vi skulle faktisk arrangere en festival om et par måneder. Noen av oss forstod det sikkert tidligere, men det var nå det virkelig sank inn. Det frenetiske arbeidet begynte, og plakater, flyere og postkort ble lagd. Pressemeldinger ble skrevet. Det siste støtet på programmet ble også satt inn. Nå visste folk endelig om de kunne komme eller ei, og det gjorde det lettere å sette folk opp på programmet. Vi hadde en hyttetur til, og den hjalp også.

Nå, en uke før festivalen begynner kaoset. Jeg håper bare at vi overlever dette. Det er mye som må gjøres, men det ser ut som vi får det til. Når du får denne programboken så vil du forhåpentligvis vite om vi har klart det eller ei. Vi håper i alle fall at du har det morsomt sammen med oss.

-Karin Lagesen, leder programseksjonen

The legal issues around getting hold of these things were less than simple, and this combined with the shock of it all really slowed us all down. But, slowly we realized that we had to go on with this project. We couldn't just give up, could we? So we all decided to go on a cabin trip. Maybe that might help our morale, and it would help the new-comers to get settled. The trip was set up in late November, and it proved to be a "Good Thing". We got to know each other better, and we got a much clearer picture of what was actually going to happen in a few months time.

After New Year 2000 the dread of it all began to hit us. We were actually doing a con in just a few months time. Some of us might have understood it earlier, but it was now that it really sunk in. The frenzy began, and posters, flyers and postcards were made. Press releases were written. And of course, the last final push on the programme was made. People finally knew whether they were going to come or not, and that made it a lot easier to book people for the programme. We had another cabin trip, and that made a big difference too.

Now, a week before the con the caos is unleashing. I can only hope that we survive this. There is a lot of things that remain to be done, but we seem to be getting there. When you get this program book, you will hopefully know whether we have actually managed to pull it off or not. We at least hope that you will have a good time with us.

-Karin Lagesen, head of programme section

Presentasjon av komité-medlemmene Presentation of the committee-members

Leder / Chair:

Bjørn Tore Sund, 23/12-69

Til daglig: Sysadmin på Matematisk Institutt, Universitetet i Bergen

Occupation: Sysadmin at the Mathematics dept., University of Bergen

Lykkelig alle sine dager? Joda, så snart denne festivalen er over. Og den etter denne. Og den etter det igjen. Neida, kjære, det kommer ikke til å fortsette i all evighet. Nei, kjære, jeg har ikke tenkt å melde meg frivillig til flere i den nærmeste fremtid. Kors på halsen. Jeg kommer til å la det gå i alle fall et par måneder. Du vil vel ikke at jeg skal få abstinenser? Hva med festivalen i Maastrich i november? Og hva med Glasgow til nyttår? Og vi vil vel egentlig helst også være på Worldcon i Philadelphia i september neste år? Nei, kjære jeg er ikke gal. Ikke så veldig. Men, du skjønner, de ba meg om å hjelpe til...

Happily ever after? Oh yes, as soon as this con is over. And the next one. And the one after that. No, dear, it won't go on for ever. No, dear, there's no way I'll sign up for another one anytime soon. Honest. I'll give it at least a couple of months. You don't want me going into withdrawal, do you? There's this con in Maastricht in November? How about Glasgow over the New Year? And we really do want to be in Philadelphia for the

Worldcon in September next year? No, dear, I'm not mad. Not very. But they asked me to help, you see...

Programsjef / Head of Programme:

Karin Lagesen, 16/8-75

Til daglig: Student

Occupation: Student

I begynnelsen av dette her trodde jeg at det å være leder i programgruppen ikke ville være så vanskelig. Det var ikke før senere at jeg oppdaget at dette innebar å holde rede på mange mennesker. Mer enn noe annet har jeg måttet bli kjent med mennesker og finne ut hvem som ville være god til hva. Noen ville kalle dette nettverksbygging, noe som for min del er et ord som ikke burde bli sagt høyt i nærheten av barn. Men, tross alt har det ikke vært så verst. Jeg har fått nye venner gjennom dette, og det er jo alltid bra.

Så, hvem er jeg? Jeg blir snart 25, og i følge universitetet jobber jeg på en hovedfagsoppgave i molekylærbiologi og bioinformatikk. Jeg har en kjæreste som jobber i Oslo som programmerer. I og med at jeg kommer fra Nord-Norge har jeg av og til en veldig fargerik måte å uttrykke meg på. Det er ganske morsomt å se folks ansikt når de plutselig oppdager hvor jeg kommer fra. Og sist, men ikke minst, så elsker jeg hunder.

At the outset of this thing I thought that being the Head of Programming wouldn't be all that difficult. It was not until later that I realized that this entails keeping track of loads of people. More than anything else I have had to get to know people and learn who would be good at what. Some people would call this Network building, which for my part is a word that should not be said in around children. But all in all it hasn't been that bad. I have got new friends through this, and that is always good.

So, who am I? I am rapidly going on 25, and according to the university I am working on a master's degree in molecular biology and bioinformatics. I have a boyfriend who works in Oslo as a programmer. Since I come from the northern part of Norway I sometimes have a very colourful way of expressing myself. It is quite fun to watch people's faces when they suddenly realize where I come from. And last, but not least, I love dogs.

Stabssjef og medlemssekretær / Chief of staff and membership secretary

Sissel Borgen, 28/9-72

Til daglig: Bokansvarlig på Valhall/Avalon Bergen

Occupation: Bookmanager at Valhall/Avalon Bergen

Jeg ble født 28 september i det herrens år 1972, og da jublet verden. Vel, i hvert fall ble familien glad. Helt siden mine spedte barneår har jeg vært en iherdig bokorm. I niårsalderen lånte jeg 1 1/2 bærepåsar i måneden med bøker på biblioteket, og blant alle ungdomsbøkene fant jeg mine første SF og Fa- bøker. Etter det var jeg hektet, og bøker har siden vært en viktig del av livet mitt. For stor del, mente min far, hver gang jeg svidde middagen fordi jeg hadde nesen i en bok. Selv om jeg leser en eller to bøker på fridager, har jeg rukket å ta en cand. mag i geologi, og jobber derfor som bokansvarlig på Valhall i Bergen. Kanskje ikke helt logisk, men veldig gøy. Mine spedte barneår gjennomlevde jeg i Lofoten, og jeg har derfor blitt preget av det nordnorske lynnet. Etter å ha bodd 16 år i Bergen, har språket blitt litt avsløpet, men lynnet er der fortsatt. Det har vært interessant å være med å organisere noe så stort som ReConnaissance, men jeg ser frem til å få tid til å lese flere bøker igjen. I tillegg til bøkene, har jeg en firbent kompanjong, som med sine syv svarte kattekilo holder meg godt nede på jorden.

I was born on the 28th of September in the year of the Lord 1972, and the world rejoiced. Well, at least my family was happy. I have been an avid bookworm since I was a kid. At nine years old, I used to borrow one and a half carrier bags of books every month at the library, and among all the other Young adult books, I found my first SF and Fantasy books. I've been addicted ever since, and books have become a large part of my life. Too big a part, my dad felt, everytime I ruined dinner because I had my nose in a book. Even though I usually read one or two books on my days off, I have managed to get a degree in geology, which I use splendidly in my job as Bookmanager at Valhall import bookstore in Bergen. I spent the first years of my life in Lofoten, in northern Norway. After 16 years living in Bergen, my dialect has become a little faint, but it's still there. It's been very interesting to be a part of organising something as large as ReConnaissance, but I'm looking forward to have time to read more books again. In addition to the books, I have a four-legged companion, which, with its seven kilos of cat, keeps me well down to earth.

Rekruteringsansvarlig, bidragsyter ++ / Recruiting officer, contributor ++:

Siv Midtun Hollup, 4/5-81

Til daglig: lærling, Molekylærbiologisk institutt, Universitetet i Bergen

Occupation: trainee, Molecular / Biological Institute, University of Bergen

Om meg, altså... Jeg er en ny fan i forhold til de andre i komiteen, bare 18 år gammel. Begrepet "Con" har til nå vært ukjent for meg, og plutselig finner jeg meg selv i komiteen for nettopp en slik sak. I utgangspunktet skulle ikke jeg være med i komiteen, men da de trengte hjelp var jeg dum nok til å rekke ut lillefingeren. Så de tok hele meg. Stort sett sitter jeg i programgruppen og lager program. Jeg ser også til at min kjære sjef, Karin, får gjort alt hun skal gjøre. I tillegg har jeg hatt litt med PR-gruppen å gjøre, skrevet flyere og lignende. Når jeg ikke forsøker å arrangere con, jobber jeg med molekylærbiologi. Men det er jeg snart ferdig med. Da blir det å finne på noe annet. For eks. informatikkstudier. Tror jeg. Det ser ut til at det finnes et "etter-denne-con 'en" liv. Oi.

So, about me... I'm a new fan, young compared to the other members of the committee, only 18 years of age. The term "con" has before been unknown to me, and suddenly I find myself in the committee of one. I was never meant to be in this committee, but when help was needed I was stupid enough to give them my little finger. So they took all of me. For the most, I work with the program and see to it that my dear boss, Karin, does all the stuff she is supposed to do. I've also been somewhat involved with the PR-group, writing flyers for ReConnaissance and such. When I don't run around trying to run a con, I work with molecular biology at the University of Bergen. But I'm done with that soon and will start doing something else. Like studying informatics. I think. Looks like there is a "after-this-con" life. Wow.

PR/Infosjef / Head of PR/Info:

Lars Audun Ragnvaldjord, 30/9-74

Til daglig: minst mulig...

Occupation: nothing much...

Sommeren 98 var jeg på con i Oslo, og der så jeg en stand for noe kalt ReConnaissance som skulle være i Bergen. "Kult, jeg flytter jo til Bergen om et par måneder, så dette kan jo være morsomt å være med på," tenkte jeg. "Og det kunne jo også være en grei måte å bli kjent med likesinnede folk på." Det en førte til det andre, og etter en beryktet middag med Sjefen så hadde jeg blitt sjef for PR/Info seksjonen. Hvordan? Ikke spør meg, jeg aner ikke. De må ha lurt meg på et vis. Men det gjør ingenting. Ikke i det hele tatt. Det har vært morsomt å sjefe litt. Da lurar du sikkert på hva jeg gjør når jeg ikke sjefer med undersåttene mine? Så lite som mulig. En og annen Goth fest, litt film av og til, og en og annen kveld med rollespill. Du vet, akkurat som alle andre abnorme mennesker.

In the summer of '98 I was at a convention in Oslo, and there I saw a stand for this thing called ReConnaissance in Bergen. "Hey, I'm moving to Bergen in a few months so this could be fun," I thought. "And it could also be a nice way to get to know people with similar interests." So then one thing led to another and, after an infamous dinner with Tha' Boss, soon I had become Head of the PR/Info section. How? Don't ask me, I don't know. I think they tricked me somehow. But I don't mind. Really I don't. Bossing people around has been fun. So what do I do when I'm not annoying my underlings? As little as possible. The odd Goth party, movies, and maybe a night of role-playing every now and then. You know, just what any abnormal person would do.

Det sjette komité-medlem / The sixth member of the committee:

Vedkommende er velmenende, vakker, hjelpsom og snill. Men også klosset, og ikke så veldig intelligent. Vi snakker, selvsagt, om Den Som Har Skylden®. Slike finnes i enhver organisasjon, og vi er overbevist om at vi har en sånn i ReConnaissance-komiteén også. Du vet, personen som er grunnen til at ting som skal skrives og sendes ut alltid er forsinket. Noen ganger veldig forsinket. Andre ganger mer forsinket. Og noen ganger bare helt feil.

Vi er ikke skker på hvem det er. Alle de vi vet om har gjort sitt, og vel så det. Men noen må ha skylden for at ting ikke alltid har kommet når de skulle ha kommet, de tingene som går galt på og i forkant av festivalen, og som allerede har gått. Hvis noen skulle finne vedkommende, oppfordres man til å melde fra til komitéén omgående, eventuelt foreta henrettelsen på stedet.

På forhånd takk.

The person means well, and is handsome, helpful and kind. But also clumsy, and not very bright. We are, of course, talking of the Person To Blame™. There are such people in every organisation, and we are convinced there must be one in the ReConnaissance committee as well. You know, that very someone who caused every publication to be written late and distributed even later. Some times much later. And occasionally very much later. And sometimes things just went wrong.

We're not quite sure who it is. Everyone we know of have done their bit, and more than their bit. But there has to be someone who caused publications to not always come out when they were supposed to, who caused whatever may go wrong at and just before the convention, or the things that have already gone wrong. Should someone locate this someone, you are encouraged to report this to the committee immediately, alternatively just perform the execution on the spot.

Thanks in advance.

Medlemmer av programgruppen / Members of the programme group:

Øystein Halseth Lund, 12/8-71

Student/Student

Programlager og kunstutstillingsansvarlig/Program maker and art show

Magne Bergland, 19/3-64

Seksjonsleder EDB-avd HF, UIB/Dept. Head, Computer Department, HF, UIB

Programlager og databaseansvarlig/Program maker and database maintainer

Camilla (offertjenerinne) de Rochlenge Askeland, 3/3-77

Student

Programlager og readmeansvarlig/Program maker and readme

Johannes H. Berg, 23/9-56

Veileder, NTM /Guide, Norw. Techn. Museum

Programlager

Rolf Andersen, 26/6-59

Læringsmiljøsjef SiO/Director of Learning Environment, Foundation for Student Services, UiO

Programlager

Medlemmer av PR/Info-gruppen / Members of the PR/Info-group:

Ørjan Nystad Langbakk, 25/10-78

PR / Layout -ansvarlig

Jon Andre Hjeltestad, 24/9-82

PR-ins (wannabe :)

Marianne Høvik Hansen, 13/11-80

Tegner

Linda Skaar, 16/7-80

Fotograf

Øystein Aalstad Jonasson, 20/9-81

Sjåfør / Moralsk støtte

Ida Vania Xayide Skirbekk, 15/4-82

PR-gudinne

Kjartan Clausen, a short time ago in a galaxy real damn close (24/4-67)

PR-fect

Novellekonkurransen: Om boken og juryens arbeid

Velkommen til NOVA 2000.

På mange måter er dette et enestående prosjekt. For første gang på lang tid har ukjente forfattere hatt muligheten til å bli publisert innenfor den genren vi alle elsker så høyt; nemlig fantastisk litteratur.

I de senere år har det kommet stadig fler utgivelsene på norsk, og etablerte forlag satser på fantastisk litteratur. Det er derfor spesielt hyggelig at vi med denne novelle-samlingen kan gi nye forfattere anledning til å presentere seg for et publikum.

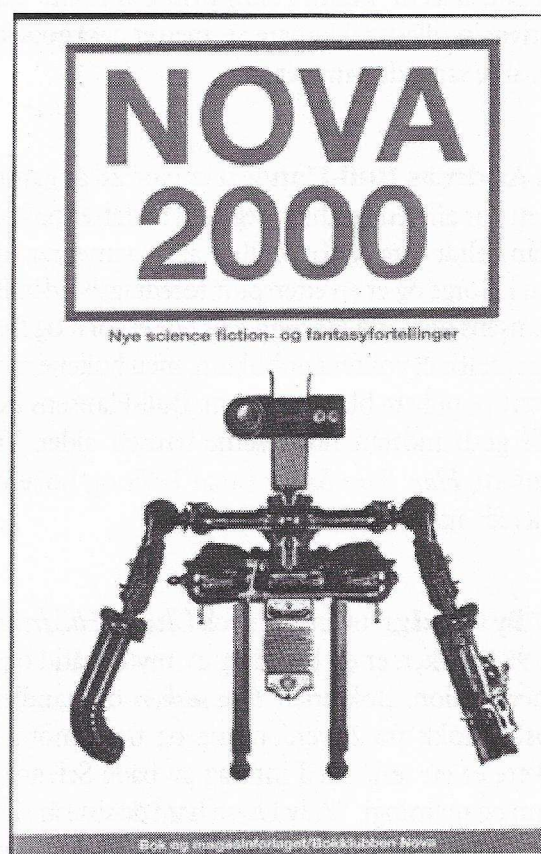
Amatørenes aften? Ja, egentlig er det vel det. Men samtidig også så mye mer. Et lite skritt på veien, og et håp om at framtiden vil gjøre fantastisk litteratur tilgjengelig for et større publikum. En oppmuntring til de der ute som skriver for seg selv. En gledelig overraskelse for leseren som har et ønske om å bli underholdt, eller for den saks skyld bli provosert? I alle fall, litt for enhver smak. Noen lange, noen korte. Poengnoveller eller fortettet stemning. Science fiction eller fantasy, eller noe midt i mellom?

Av de innkomne bidragene har vi valgt ut tretten historier. Juryen var på mange måter veldig samstemt i sitt utvalg. - Kvaliteten er selvsagt akkurat så ujevn som man må vente, men den kommer til å gi en interessant variasjon i emnevalg og anskuelser, sier jurymedlem og forfatter Willy Ustad.

- Under vurderingen har jeg lagt særlig vekt på hvordan novellen klarer å fange interessen til leseren fra første side samt språk, stemning og om den klarer å overraske eller mane til ettertanke, sier jurymedlem og forfatter B. Andreas Bull-Hansen. Først når vinnerlisten var satt opp fikk juryen tilgang til forfatternes identitet. Det viste seg at omlag halvparten av novellene var skrevet av samme forfatter, hvilket var en gledelig overraskelse for selvsamme person når han ble oppringt.

Amatørenes aften? Ja, men vi håper også at det vil bli en riktig hyggelig aften du tilbringer i deres selskap. Vi har hatt stor glede av møtet med disse nye fortellerstemmene, og vi håper du synes det samme.

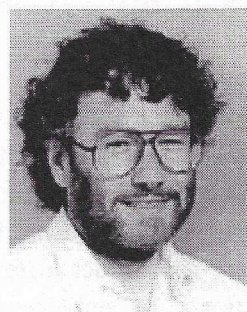
Ellen T. Andresen

Forfatter-"blurb"

Iain M. Banks begynte å skrive allerede i tenårene og fikk utgitt sin første roman *The Wasp Factory* i 1984. Det var imidlertid hans roman fra 1987, *Consider Phlebas* som introduserte ham for SF-miljøet for alvor. Siden har han skrevet fem andre SF-romaner, samt en novelle-samling. Han blir beskrevet som "et fenomen, enormt kreativ og ytterst suksessrik." I 1993 ble han kåret til "*Best of Young British Writers*." Banks skriver imidlertid ikke bare SF, men er også godt kjent for sine samtidsromaner.

B. Andreas Bull-Hansen er bare 26 år gammel, men har allerede etablert seg som forfatter på heltid. Han deltar ofte på forskjellige arrangementer rundt om i Norge og er en etterspurt foredragsholder. Bull-Hansens bokserie *Horngudens tale* er først og fremst skrevet for et voksent publikum, men bøkene er også svært populære blant ungdom. Bull-Hansens bøker blir godt mottatt hos leserne uansett alder. Tiden lanserte *Han Som Søker* i mai 1999 og boken har allerede nådd ut til mange lesere.

Willy Ustad gav ut sin første bok *Ulva fra Huldretjernet* i 1989. Boken er en blanding av myte, nåtid og Science Fiction. Bokserien *Fire søsken* omhandler en søskenflokk fra 2. verdenskrig og frem mot i dag. Dette er en serie med innslag av både Science Fiction og mytologi. Willy Ustad har i de siste år skrevet flere bøker om Roswellmysteriet og andre konspirasjonsteorier. Med hans siste utgivelse *Et liv i dødens tegn* derimot, har han vendt tilbake til blandingen av myter og samtid.

Meteorfall av Willy Ustad

Der, tenkte jeg, der går en til av dem.

Hun gikk langs den smale asfaltveien, forbi grusplassen foran kaféen. Jeg fulgte henne med øynene fra kafébordet innenfor vinduet, satt og nøt synet og nikket sakte for meg selv. Åjo, hun var en av dem.

Jeg hadde ferdes i disse traktene i ni år, på denne tiden. Ni år er en lang tid, men hver sommer hadde jeg brukt noe av tiden min her. Kanskje bare en uke, den første gangen, og på jakt etter noe annet.

Men det ene trakk det andre med seg, og det andre det tredje - det er slik, i mitt yrke. Og kvinnene, slike som hun jeg satt og fulgte med øynene - de hadde ingen del i de tingene som var mine oppdrag, mitt liv.

Jo, hun var en av dem. Høy, velbygget, med det lange håret fossende ned over ryggen. Håret var et kjennetegn, brunt og blondt blandet om hverandre, med innslag av tizian. Ansiktet ovalt, med høye kinnben og store øyne med den merkelige blandingen av brunt og blått som jeg aldri hadde sett hos andre, og en maurisk krummet nese over bred fyldig munn.

Og ganglaget - flytende, ledig med en svai i seg som lot tyngdepunktet være nøyaktig over den foten som var i marken. Hun gled, mer enn hun gikk. Det gjorde de alle - alle av hennes sort.

Først hadde jeg trodd det var bare én. For ni år siden hadde jeg møtt henne, sett inn i de merkelige øynene og sanset en ro i henne, en ro som selve evigheten. Jeg hadde lært henne å kjenne, men aldri helt, aldri nok til å forstå hvordan vill livsglede, doven sensualitet og sterke meninger kunne leve side om side ovenpå denne grunnmuren av fullkommen ro. Livet hennes hadde ikke vært enkelt, det vet jeg. Men ingenting av det som hadde skjedd med henne hadde endret denne roen, blikket hennes var fremdeles som et gløtt av evigheten.

Jeg kom henne kanskje aldri helt, helt nær, men likevel nært nok til å tenke at det bare kunne finnes én kvinne som Helene. Og så på gaten i den vesle byen Lindesberg, så jeg den umiskjennelige skikkelsen og det fossende håret og ropte til henne, for jeg var bak henne på fortauet.

Kvinnen snudde hodet og smile med bred fyldig munn under en maurisk nese, gråbrune øyne glitret av brå morskap da jeg skyndte meg bort til henne og så at det var en annen.

Samme hår, samme skikkelse, samme flytende gange - men det var en annen.

Tilfeldighetene gjorde at jeg kom til å bruke mye tid i svensk finnskog de neste årene. Mitt yrke er slik, den ene undersøkelsen fører til den andre. Noen av dem fører ut i sanden, andre til ting det ikke kan skrives om. Andre igjen fører til ting som forlagene ikke våger å gi ut bøker om, men det er også en del av mitt yrke.

Kanskje vokste gapet seg for stort mellom min verden og forlagsfolkenes, disse årene. Jeg er en levning fra den kalde krigens tid, jeg leter fram merkelige ting og skriver om dem. Noen ganger vekker disse tingene en angst jeg ikke helt kan forstå. Mange av disse somrene i Dalarne, i Bergslagen og i svensk finnskog brukte jeg til å avdekke et justismord. Jeg kan bevise at et vitne løy i retten - en løgn som kostet mennesker fengselsstraff. Forlagene våget ikke trykke det - måneders arbeid og mange titusener i omkostninger var bortkastet

Men slik er livet, og kanskje særlig mitt eget. Men i disse første somrene her i Sveriges virkelige hjerte fant jeg tilfeldige bruddstykker av en annen historie - en av de talløse legendene fra svensk finnskog.

Jeg hørte den første gang hos en gammel kvinne i Ludvika. Den var fra hennes bestefars guttedager, jeg regnet meg frem til at det måtte være i den siste halvdel av attenhundretallet. Familien hennes hadde bodd på Skinnskatteberg, den tid - et fattig sted i Finnskogene.

Fortellingen var enkel. En ildkule på himmelen, strykende inn fra sør, og et veldig ildskjær som var synlig over et fjell som ble kalt Mariakullan. Fortellingen festet seg hos meg, nok til at jeg kjørte til Skinnskatteberg og fant en kompasskurs mot Mariakullan som ikke var noe fjell slik nordmenn regner, men bare en lav rund kolle.

Ennå var det for lite å gå etter, ildskjæret kunne være ti kilometer bakom Mariakullan, eller to hundre.

Men siden, sommeren etter, hørte jeg den samme fortellingen fra en mann som bodde på Blombacka, ved et nedlagt tømmerbruk der bare arbeiderboligene står igjen nå.

Hans oldefar hadde vært torpare nær Løahyttan, og arbeidet der om vintrene.

Løahyttan var et av de siste små smelteverkene fra gammel tid som var i drift i Bergslagen, Sveriges gamle gruvedistrikt. Fortellingen var den samme - en ildkule som kom fra sør, et veldig ildskjær, men over Lindvadsåsen denne gang.

Jeg er godt kjent ved Løa, smeltehytten er bevart som museum og jeg hadde gått der i stille stunder og beundret syttenhundretallets teknologi, som var så mye mer effektiv enn vi tror, vi som er født i en mer hektisk tid.

Sett fra Løahytta er Lindvadsåsen lav, men skarp. Jeg fikk en ny kompasspeiling og kunne tegne to linjer på kartet. De krysset hverandre et sted langt nord- og østover, i Grangärdets finnskog.

Åtte mil fra det ene stedet, seks fra det andre. Det kunne rime, for det manglet noe i begge beretningene - lyden av et brak.

Jeg hadde ingen illusjoner om at jeg skulle finne noe jeg kunne plukke opp og holde i hånden. En bollide er en meteor som kommer langt ned i atmosfæren og til sist styrter ned, men oftest sprenges den av varmen og småbitene spres over et stort område.

Derfor gjorde jeg ingenting det året jeg hørte den andre fortellingen. Først neste sommer, i Grängesberg, hørte jeg historien som fikk meg til å dele opp kartet i ruter og begynne å bruke noen dager hver sommer på å lete.

Igjen var det en fortelling som hadde levd i slekten fra en forlengst avdød oldefar av en kvinne som selv var over åtti. De hadde hatt et torp ved Vajnasjön den gangen, og året var 1867, tidligere enn jeg hadde trodd.

Beretningen var den samme, linjen på kartet pekte mot det samme området, dypt inne i Grangärdets finnskog.

Men én ting var annerledes. Fortellingen fra Grängesberg hadde det som manglet i de andre.

En lyd, - en lyd som av torden, og en stund etter et blaff av vind.

Det stemte - det var snaue tre mil fra Grängesberg til det området i skogen der linjene på kartet møttes.

Jeg hadde mange andre ting å gjøre i Dalarna og Bergslagen disse somrene. Mange nordmenn bodde der. Nordmenn med en historie, for noen av dem hadde kommet hit under krigen, andre etter den. Begge parter hadde historier å fortelle - historier jeg hadde bruk for i den romanen jeg arbeidet med.

Likevel brukte jeg tid på andre ting. Jeg begynte å være med på Dan Andersson-festivalen, en merkelig og stillferdig feiring av de endeløse skogenes egen, udødelige poet. En merkelig mann, og en merkelig skjebne. Sammensatt som selve finnskogene - besk politisk skribent, drømmende poet, estetikar, fagforeningsaktivist, reisende taler for avholdsbevegelsen - men først og fremst de endeløse skogenes og fattigdommens dikter.

Og fordi jeg reiste rundt mellom Grängesberg, Ludvika, Borlänge, Kopparberg, Grängesberg - alle disse småbyene i kanten av finnskogene - begynte jeg å se flere av dem. Det var flere enn to - det var mange.

Jeg kunne sitte ved et kafévindu i et av disse stedene, og så dem gå forbi. Umiskjennelige, med det sterke ansiktet med den mauriske nesen, med håret som blandet tre farger i seg, med den store følsomme munnen og den glidende gangen. Det var flere av dem - minst et dusin, kanskje tjue.

Jeg så dem på Dan Anderssonfestivalen, tre av dem sammen. Det var den siste dagen - festivalen flytter rundt til de stedene Dan Andersson levde, én kveld på hvert sted. Den siste dagen er alltid ved Luossa, fattigtorpet der han bodde da han døde, ikke en gang tredve år gammel.

En merkelig død, cyanforgiftet av en hotellmadrass som ikke var luftet ut etter at hotellrommet var sprøytet mot veggedyr.

Sammen med frilansfotografen Agneta lyttet jeg til det som kanskje er en av de mest kjente og mest lengselsfylte visene hans, omgitt av susende furuskog der ved de små røde husene på Luossa.

Jag väntar vid min mila medan timmarna lida
medan skyarna skrida och netterna gå.

Jag ventar på en kvinna från färdvägar vida -

Jeg så på de tre kvinnene som satt tett sammen, og undret hvor lenge deres ått hadde vært her i skogene. Var det en slik han hadde drømt om, - ventet på? Kanskje. Dan Andersson hadde røttene dypt i her i skogene, i den evige mystikken og skogsuset. Hadde sagnet om den svenske huldra, skogsrån, og kjennskapet til disse merkelige kvinnene blandet seg i denne sangen?

Kanskje. De skilte seg ut fra dalkullorna. Dalarna er full av vakre kvinner, gjerne lyshårede, velvokste og blide - fulle av sunnhet og jordnær sanselighet. Disse er annerledes, helt annerledes. Der dalarnes innfødte kvinner bærer kornåkerens farger, bærer disse de svarte skogenes hemmeligheter med seg, som en duft av mystikk og mørke lidenskaper.

Men jeg hadde skjøvet tankene på dem fra meg. Jeg hadde brukt en hel uke forrige sommer, og åtte dager denne sommeren. Ennå hadde jeg en uke jeg kunne bruke - og jeg hadde lett i mange år.

Jeg hadde ringet inn et område på kartet, femten kilometer i hver retning. Mindre kunne det ikke bli - de omtrentlige retningene fra mer enn hundre år tilbake kunne ikke gi meg et mindre stykke skog å lete i.

De første årene hadde jeg brukt en vanlig personbil, og det var blitt mange ekstra mil å gå langs skogsveier der den ikke kom fram.

Nå hadde jeg kjøpt det redskapet jeg trengte - en kasseformet amerikansk firehjulstrekk.

Uten blank lakk, uten blanke lister, en bil som kunne kjøre på halvt gjengrodd skogsveier. Den sparte timer og atter timers gange, hver dag.

Jeg hadde bare ment å rekognosere for morgendagen. På kartet mitt var leteområdet inndelt i firkanter - halvannen gange halvannen kilometer. Ett hundre slike ruter, og det betydde mange somres gange i endeløs finnskog.

Denne spesielle delen av finnskogene begynte å bli velkjent for meg nå. Av de hundre rutene hadde jeg gått nesten førti, på disse årene. Det ble omtrent sytten kilometer å gå i terrenget for hver rute - i striper på omtrent hundre meters bredde. Vanvidd ?

Sikkert. Men jeg var en mann på leting etter eventyret.

Det er i alle fall det jeg kan gi andre som forklaring, dem som ikke kjenner draget fra finnskogene. For det er ikke ett eventyr i finnskogene, det er tusener. Finnskogene er legendenes land.

Og - det kjenner jeg også, hver gang jeg ser ut over det fra en høyde - slitets, fattigdommens og sorgens land. Jeg kunne kjenne denne eimen av gammel sorg denne dagen også. Denne kasseformede Dodgen bar meg innover forbi fattigplassen Luossa der dikteren hadde bodd, inn på smale grusveier som endte i en skogsvei. De siste par kilometerne opp mot toppen av Rinkaberget gikk jeg til fots. Jeg var i utkanten av den ruten jeg skulle gå over i morgen - det eneste jeg ville var å få en oversikt.

Hva var myr, hva var skog - måtte jeg ha de lengste støvlene ? Var skogen så tett at jeg måtte legge marsjrutene tettere ?

Fra Rinkaberget kunne jeg se langt. Finnskogene ligner et størknet, grønt og brunt hav, sett fra et slikt sted. Ikke et vilt og brytende hav, men med lange, rullende konturer. Jeg bruker rekognosere mot kvelden eller ved soloppgang, når det skrå lyset viser meg foldene i det grønne havet. Det er lett å bli lurt, om du ikke er skogsmann.

For det er skog du ser. Ingenting annet - skog og en og annen grå fjellknaus. Noen steder finnes små lysere grønnflekker i alt det mørke, og hver av dem er et torp. Det bor sjelden mennesker på disse torpene lenger.

De er levningene etter mer enn femten tusen finske menn og kvinner som kom hit for hundrevis av år siden, fra én fattigdom til en annen. De trellet som kullbrennere for gruvebaronene, for Bergslagen var Sveriges malmkammer og smie.

Siden trellet de videre for skogbaronene, da gruvedriften tok slutt. Fattigdommen var forferdelig, fortellingene om den kjennes som en jernring om halsen, når en hører dem.

Til sist reiste de - det er lite folk i svensk finnskog nå, svært lite.

Tror du finnskogene er ett sted ? Tro en gang til. Der fra toppen av Rinkaberget, med skog ut til den disige horisonten, hadde jeg Grangärdes finnbygd fire mil bak meg.

Rett frem kunne jeg gå tjue mil, til Elverum i Norge. Til venstre - tjue mil eller mer til Charlottenberg ved den norske grensen. Til høyre - førti mil nordover til Mattmar. Jeg ville finne noen spredte bosteder, noen veier, og skog. Tung, susende skog. Finnskogene suser alltid, selv i vindstille - for disse skogene har for mye å fortelle til å tie.

Jeg tegnet meg inn en rute på kartet, gikk tilbake til bilen og kjørte nedover mot kaféen i Grangärde igjen. Jeg leide et rom på loftet over kaféen, og visste at mange undret hva jeg drev med.

Det plaget meg ikke - jeg har mange ærender folk ikke trenger å vite noe om.

Mens jeg satt med kartet og la planer, merket jeg at noen kom inn døren, men så henne ikke før hun sto foran bordet mitt.

En av dem. Rank, med de merkelige svartblå øynene med brune flekker hvilende på meg.

Hun hadde en gutt på kanskje et par år med seg, en mørkhåret liten kar som var like rank og alvorlig som moren.

-Vi har snakket om deg, sa hun. Hun trakk ut en stol og satte seg ved bordet mitt, i en én lang smidig bevegelse.

Jeg trengte ikke spørre hvem vi var.

-Fire år, sa hun. -Du har lett i fire år. De første tre trodde vi du kom til å gi opp. Det har vært andre - året 1902 kom det professorer fra et universitet hit og lette. Ingen av dem sa noe, og de ga opp. Men du - du er en mann som aldri vil gi opp, er det ikke slik ?

-Kanskje, sa jeg. -Jeg er slik.

Med ett kjente jeg at eventyret hadde kommet nær meg, svært nær.

-Kan du tie ? sa hun. -Om hvem jeg er, om det nøyaktige stedet ? Vi forlanger ikke mer, for vi vet du kommer til å finne det.

-Om de to tingene kan jeg tie.

-Godt, sa hun. -Da kan vi dra.

Hun hadde en ryggsekk stående innenfor døren, og en bæresele til gutten. Vi satte oss inn i Dodgen - jeg kjørte, hun viste vei.

De første milene var velkjente for meg. Det var bare tre veier som førte inn i området, og dette var en av dem.

Først asfalt, men likevel var veien så smal at trærne nesten nådde sammen over hodene våre. Slik er det nesten alltid å kjøre bil på de smale veiene i finnskogene, du er på bunnen av en trang, grågrønn kanal med en stripe himmel langt oppe.

Fordi skogen var så tett, fantes det ikke underskog eller kratt. Bare på myrdragene, vokste det bjørk og vier - men selve storskogen lignet en mørk sal med golv av mose, der grove trestammer sto som knudrete søyler. Veien svingte brått og ble til en grusvei. Den neste milen brakte oss forbi det stedet jeg hadde brukt å sette fra meg bilen, før jeg tok meg fram til den neste av de hundre rutene på kartet.

Hun pekte oss inn på en liten sidevei, så smal at jeg måtte ta en varsom yttersving for å lirke dodgen inn på den. Det gikk i gangfart nå, bilen duvet og krenget i dype spor og over grove steiner. Grener sopte langs bilsidene, bøyde seg unna for speilene og krafset på sidevinduene.

Kvinnen sa ingenting, satt bare og strøk barnet over håret. Det gikk en time - det var slutt på hjulsporene og jeg kjørte forsiktig på en fast åpen stripe som måtte være sporet etter en gammel kjørevei for hest.

-Stans her, sa hun. -Vi skal nedover stien der. Der - til høyre. Det er bare en halv mil dit, nå.

-Det er en lang tur, sa jeg - med gutten på ryggen?

-Den ville blitt lengre med min egen bil, sa hun rolig. -Da ville det blitt to mil å gå, hver vei.

Det tok litt tid før jeg forsto hva som lå i det hun sa.

-Betyr det at du skulle hit, selv om du ikke skulle vise meg -?

Hun gikk foran meg, ledig glidende, - håret hennes falt ned på armen til gutten som hadde bikket seg til siden i bæremeisen for å se over skuldrene hennes.

-Han er snart to år gammel, sa hun. -Vi bruker ta dem med hit, i den alderen. Det er en skikk.

Stien var nesten usynlig, bare et utydelig tråkk. Skogen rundt oss var ikke så kvelende tett lenger, men fremdeles var skogbunnen mose og stammene var fri for grener til langt over hodehøyde.

En lang smal forhøyning i mosen fanget blikket mitt - den løp langsmed stien. Et eldgammelt vindfall - så gammelt at grenene var borte og mosen hadde lagt seg over stammen. Jeg kunne skjelve hva som hadde vært rot-enden, forhøyningen var høyere der.

Og ett til - liggende i samme retning. En storstorm, en gang for forferdelig lenge siden? Jeg saknet farten og boret blikket inn i tusmørket under trærne, men så ingenting.

Men nå, mens vi gikk nedover en lang skråning så slak at den var nesten umerkelig, begynte skogen å tynnes. Og nå så jeg det, fordi solen hadde kommet så lavt at den skjerpet konturene og fikk hver detalj i landskapet til å springe fram.

Hundrevis av vindfelte trær, hundrevis av dem, som moseklede striper på marken. Alle med rot-enden pekende samme vei - den veien vi gikk, alle med toppen pekende utover.

Vi kom ut av skogen og inn på en grasslette - uten vindfall, uten stubber, uten noe som helst. Midt på sletten skimtet jeg grått fjell. Det var ikke matt, slik fjell skal være. Det glimtet i den lave solen.

En ismeteoritt, tenkte jeg. Som i Tunguska, bare mye mindre. Den har eksplodert i luften, like over bakken. Hvor langt ut hadde jeg sett vindfallene - fem hundre meter, sju hundre?

Minst det. Vi var midt i den sirkelen som en mektig eksplosjon hadde feid ren. Halvannen kilometer tversover, og vi sto i sentrum, der hvor trærne var revet opp med rot, smadret og feid bort.

Kvinnen hadde gått bort til det glitrende grå berget. Hun leide gutten ved hånden nå, men stanset og løftet ham opp, løftet ham over hodet til hun sto med strake armer.

Stemmen hennes var ikke høy da hun begynte å snakke, men den bar langt i det stille skogsuset.

-Karl-Oskar, dette er stedet du alltid vil høre til. Ingen vet hvor veien din vil gå, til nord eller sør, øst eller vest.

Men dette er det stedet der din evige ætt alltid vil bo på jorden, i sine hjerter. Selv om du glemmer dette stedet, Karl-Oskar, vil det alltid bo i deg.

Hun satte ham ned og strøk ham over håret. Hånd i hånd kom de gående mot meg, den alvorlige lille gutten og den høye kvinnen med de merkelige øynene.

-Det er ikke mer, sa hun stille. -Barn av vår ætt skal få se dette stedet, de skal vite at dette er deres sted på jorden.

Men det hender vi samles her, vi som -

Hun avbrøt seg selv ved å sette seg ned og åpne ryggsekken. Hun hadde kaffe til to og brus med sugerør til gutten. Jeg gikk bort til den glitrende flekken av bart fjell og så på den, før jeg kom tilbake og satte meg ved siden av henne. Fjellet virket glasert - varmen måtte ha vært kolossal.

-I 1867 seilte en veldig ildkule over finnskogene, sa hun jevnt. -Den hadde først en retning, rett mot Grangårdes finnbygd. Så dreide den av. Lysskjæret fylte hele himmelen mot nordvest da den slo ned. Lyden var som av torden. Jorden skalv - på torpet Mariagrytan ble folket kastet ut av sengene av rystelsen. Skogen brant, men et regnvær den samme natten slokket den.

Folk kom fram hit grytidlig på morgenen. På sletten her var til og med selve jorden brent. Fjellet var smeltet til glass. Skogen var ødelagt - knust.

Det var tre kolare som kom fram hit, den morgenen, og mellom de ødelagte trærne rett utenfor den brente jorden lå et barn, en jente på omtrent et år. Et helt nakent, uskadd barn. Frossent, skremt - men uskadd. Hun vokste opp i Grangårdes finnbygd, og ble vakker. Det finnes fotografier av henne, i tredveårsalderen.

-Og hun ser ut som deg, sa jeg. -Som dere.

-Ja. Det er en sterk arv. Vi får få barn, men jentene av vår ått blir som jeg.

Jeg tidde, fordi jeg ikke klarte samle tankene til ord.

-Det kan vel ha vært en omstreiferkvinne og barnet hennes her, sa hun henkastet. -

Moren kan ha satt fra seg barnet, slik at hun selv kanskje var der hvor det glaserte berget er nå, for eksempel. Så overlevde barnet. Det er jo mulig.

Midt i finskogene, tenkte jeg. Sent på kvelden. Et nakent barn som overlever det som knuser skogen ennå en halv kilometer bortenfor. Som ikke har klær som kan si noe om hvor det kommer fra.

Hun satt med ansiktet litt brotvendt, som for å fange den lave solen.

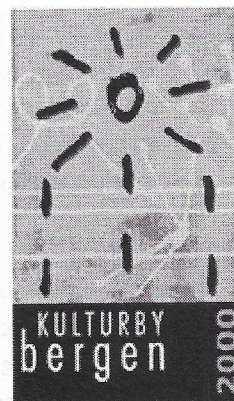
-Ja, sa jeg. -Dét er jo mulig.

Og jeg tenkte på Dan Andersson. Kvinnen fra dette stedet måtte ha levd ennå, på hans tid. Hun måtte ha hatt barn som var bare litt eldre enn ham, barnebarn som var yngre enn ham.

Selvsagt visste han, men han hadde vært død i mer enn sytti år. Det han visste hang bare igjen i de lengselsfylte visene hans, som en bittersøt visshet om at de var der, men kanskje uoppnåelige for fattigdommens dikter.

Jag ventar på en kvinna frå färdvegar vida -

Og ingen ville få vite om han hadde visst hvor disse veiene hadde begynt.

Offisielle hovedsamarbeidspartnere

Oslo Players

Oslo Players er en engelskspråklig teatergruppe som holder til ved Universitetet i Oslo. Gruppen feirer sitt 10-års jubileum senere i år. Av en eller annen grunn, så har gruppen alltid hatt en ganske stor andel SF-tilhengere blant sine medlemmer. Dette ble tydeliggjort i 1996. I forbindelse med gruppens produksjon av "Star Wash - The Soap" under Norcon 13, ble to av Oslo SF klubbs komité-medlemmer rekruttert, og ble straks med i Oslo Players komité.

Shakespeare-prosjektet har vært under planlegging i lengre tid. Dersom jeg husker rett, så var det tilbake i 1998 at det ble klart at ReConnaissance-gjengen ville ha oss til å fremføre et stykke. Samtidig prøvde gruppen å komme opp med et millennium-prosjekt.

Ideen vi kom frem til var å lage et science fiction-stykke med tekst av Shakespeare. Folk spør oss hele tiden hvilket stykke vårt prosjekt er basert på. Svaret er: alle! I løpet av høsten satte noen av oss seg ned og gikk nøye gjennom Wills Samlede Verker. Vi har laget vår egen historie, men 95% av teksten er ren Shakespeare. Noen steder har vi tatt en linje fra et stykke, og den neste linjen fra et annet. Andre steder har vi hele tekster som er enkle å gjenkjenne, selv om de er tilpasset vår setting.

"Star Wash" hadde avanserte spesial effekter. Denne gangen kommer vi til å reise til en annen by, noe som betyr at vårt sceneutstyr og FX må være enkelt og flyttbart - til tider veldig enkle. Fohåpentligvis vil de også være morsomme.

Det kommer 15 Oslo Players til Bergen. Noen av dem vil ha sitt første møte med SF-verdenen. Jeg håper at alle vil få dem til å føle seg velkommen. Akkurat som vi håper å vise dere hvor morsom Shakespeare kan være, håper vi dere kan vise dem hvor fantastisk SF er.

Oslo Players

The Oslo Players is an English language theater group based at the University of Oslo which will be celebrating its 10th birthday later this year. For some reason the group has always had a fairly high number of SF fans among its members. This was reflected most clearly in 1996. In connection with the group's production of "Star Wash - The Soap" at Norcon 13, the group recruited two of the Oslo SF club's committee members, who promptly joined The Oslo Players' committee.

The Shakespeare project has been in the mill for quite a while. If I remember correctly, it was back in 1998 that it became clear that the ReConnaissance gang wanted The Oslo Players to put on a play. At the same time, the group was looking for a millennium project.

The idea we came up with was to do a science fiction play with text by Shakespeare. People keep asking what play our project is based on. The answer is all of them! During the autumn some of us sat down and examined Will's Collected Works. We have created our own story, but 95% of the text is pure Shakespeare. Some places we have taken one line from one play, the next line from another. Other places we have whole speeches which are easily identified, albeit adapted to the setting.

"Star Wash" had sophisticated special effects. This time we will be travelling to a different city, which means that our props and FX need to be simple and portable - at times overly simple. And hopefully amusing.

There are 15 Oslo Players travelling to Bergen, some of whom will be encountering the SF world for the first time. I hope you all make them feel welcome. Just as we hope to show you how fun Shakespeare is, you can show them how great SF is.

Coffee Boy

I all sin kompleksitet mer enn et teaterstykke. Helt fra begynnelsen har målet vært å engasjere mennesker med tanken på å vie sitt liv for å oppnå sine drømmer.

Vi har tatt utgangspunkt i Faust-myten og modernisert den til nær fremtid, hvor vi møter Todd Gray, en arbeidsnarkoman programmerer, som får tilgang til drømmene sine ved å inngå en pakt med A Friend (Mefisto).

Vi benytter en likestilt dramaturgi hvor elementene tekst, bilde og musikk har påvirket hverandre i arbeidsprosessen og det ferdige sceneuttrykket. Stykket er utviklet som en teaterproduksjon og som et internettprosjekt støttet av ressurser fra BEK (Bergen Senter For Elektronisk Kunst)

Produksjonen har tatt i seg veldig mange lag i det vi letet etter mening i en fragmentert verden med ord, bilde og lyd, som våre instrumenter.

Det du får oppleve er ingen ferdig produksjon, men en idé som alltid forandrer seg i tid og rom.

Coffee Boy

In all its complexity "coffee Boy" is more than a stage performance. Its goal have from the beginning been to intruige people with the idea of Giving your life to experience your dreams.

The story, inspired by the faustus myth, is placed in a near future, where we meet Todd Gray, a workoholic software developer, who gets access to his dreams trough a deal with A friend (mefistofeles).

To bring the play together we decided that the elements; Music, Text and graphics should be built together (paratheater). The production is an performance as well as an internet project with support from BEK (Bergen center for electronic art).

The Production has undertaken lots different aspects as we persued meaning in a fragmented world with words pictures and sounds as our instruments.

What you'll experience is not a finished production, but an idea that is always changing trough time and space.

Prologue

by Iain M. Banks

Near the time we both knew I would have to leave him, it was hard to tell which flashes were lightning and which came from the energy weapons of the Invisibles.

A vast burst of blue-white light leapt across the sky, making an inverted landscape of the ragged clouds' undersurface and revealing through the rain the destruction all around us: the shell of a distant building, its interior scooped out by some earlier cataclysm, the tangled remains of rail pylons near the crater's lip, the fractured service pipes and tunnels the crater had exposed, and the massive, ruined body of the wrecked land destroyer lying half-submerged in the pool of filthy water in the bottom of the hole. When the flare died it left only a memory in the eye and the dull flickering of the fire inside the destroyer's body.

Quilan gripped my hand still tighter. "You should go. Now, Worosei." Another, smaller flash lit his face and the oil-scummed mud around his waist where it disappeared under the war machine.

I made a show of consulting my helm's read-out. The ship's flyer was on its way back, alone. The display told me that no larger craft was accompanying it, while the lack of any communication on the open channel meant there was no good news to report. There would be no heavy lift; there would be no rescue. I flipped to the close-quarter tactical view. Nothing better to report there. The confused, pulsing schematics indicated that there was great uncertainty in the representation (a bad enough sign in itself) but it looked like we were right in the line of the Invisibles' advance and we would soon be over-run. In ten minutes, maybe. Or fifteen. Or five. That uncertain. Still I smiled as best as I could and tried to sound calm.

"I can't get to anywhere safer until the flyer gets here," I said quietly. "Neither of us can." I shifted on the muddy slope, trying to find a better footing. A series of booms shook the air. I couched over Quilan, protecting his exposed head. I heard debris thudding onto the slope across from us, and something splashed into the water. I glanced at the level of the pool in the bottom of the crater as the waves slapped against the chisel shape of the land destroyer's fore armour and fell back again. At least the water didn't seem to be rising any more.

"Worosei," he said. "I don't think I'm going anywhere. Not with this thing on top of me. Please. I'm not trying to be heroic and neither should you. Just get out now. Go."

"There's still time," I told him. "We'll get you out of there. You were always so impatient." Light pulsed above us again, picking out each lancing drop of rain in the darkness.

"And you where -"

Whatever he was going to say was drowned out by another fusillade of sharp concussions; the noise rolled over us as though the very air was being torn apart.

"Loud night," I said as I crouched over him again. My ears were ringing. More light flickered to one side and, close up; I could see the pain in his eyes. "Even the weather's against us, Quilan. Dreadful thunder."

"That was not thunder."

"Oh, it was! There! And that is lightning." I said as I crouched further over him.

"Go. Now, Worosei," he whispered. "You're being stupid."

"I -," I began. Then my rifle slipped from my shoulder and the stock hit him on the forehead. "Ouch," he said.

"Sorry." I shouldered the weapon again.

"My fault for losing my helmet."

"Still," I slapped one of the sections of track above us, "you gained us a land destroyer."

He started to laugh, then winced. He forced a smile and rested on one hand against the surface of one of the vehicle's guide wheels. "It's funny," he said. "I'm not even sure if it's one of ours or one of theirs."

"You know," I said, "neither am I." I looked up at its ruptured carcass. The fire inside seemed to be spreading; thin blue and yellow flames were starting to show in the hole where the main turret had been.

The crippled land destroyer had kept its tracks on this side as it had half-trundled, half-slid into the crater. On the far side, the stripped track lay flat on the crater's slope, a stride-wide strip of flat metal sections leading up like a ramshackle escalator almost to the hole's jagged lip. In front of us, huge guide wheels protruded from the war machine's hull; some supported the giant hinges of the tracks' upper course, others ran on the tracks beneath. Quilan was trapped beneath their lower level, squashed into the mud with only his upper torso free.

Our comrades were dead. There were only Quilan and I, and the pilot of the light flyer, returning to pick us up. The ship, just a couple of hundred kilometres above our heads, could not help.

I had tried pulling Quilan, ignoring his bitten-off moans, but he was held fast. I had burned out my suit's AG unit trying to shift the track sections trapping him, and cursed our supposedly wonderful nth generation projectile weapons; so good for killing our own species and penetrating armour, so useless for cutting through thick metal.

Noise crackled nearby; sparks flicked out of the fire in the turret aperture, rising and fading in the rain. I could feel the detonations through the ground, transmitted by the body of the wrecked machine.

"Ammunition, going off," Quilan said, his voice strained. "Time you went."

"No. I think whatever blew the turret off accounted for all the ammunition."

"And I don't. It could still blow up. Get out."

"No. I'm comfortable here."

"Now you're being idiotic."

"I'm not being idiotic. Stop trying to get rid of me."

"Why should I? You're being idiotic."

"Stop calling me idiotic, will you? You're bickering."

"I'm not bickering. I'm trying to get you to behave rationally."

"I am behaving rationally."

"This doesn't impress me, you know. It's your duty to save yourself."

"And yours not to despair."

"Not despair? My comrade and mate is acting like an imbecile and I've got a -," Quilan's eyes widened. "Up there!" he hissed, pointing behind me.

"What?" I twisted, bringing my rifle round and then going still.

The Invisible trooper was at the crater lip, peering down at the wreckage of the land destroyer. He had some sort of helmet on but it didn't cover his eyes and probably wasn't very sophisticated. I gazed up through the rain. He was lit by firelight from the burning land destroyer; we ought to be mostly in shadow. The trooper's rifle was held in one hand, not both. I stayed very still.

Then he brought something up to his eyes, scanning. He stopped, looking straight at us. I had raised the rifle and fired by the time he'd let the night sight drop and begun to bring his weapon to bear. He exploded in light just as another flash erupted the skies above. Most of his body tumbled and slipped down the slope towards us, shorn of one arm and his head.

"Suddenly you're half a decent shot," Quilan said.

"I always was, dear," I told him, patting his shoulder. "I just kept it quiet because I didn't want to embarrass you."

"Worosei," he said, taking my hand again. "That one will not have been alone. Now really is the time to go."

"I," I began, then the hulk of the land destroyer and the crater around us shook as something exploded inside the wreck and glowing shrapnel whizzed out of the space where the turret had been. Quilan gasped with pain. Mudslides coasted down around us and the remains of the dead Invisible slid another few strides closer. His gun was still clutched in his one armoured glove. I glanced at my helm's screen again. The flyer was almost here. My love was right, and it really was time to go.

I turned back to say something to him.

"Just fetch me that bastard's rifle," he said, nodding at the dead trooper. "See if I can't take another one or two of them with me."

"All right," I said, and found myself scrambling up the mud and debris and grabbing the dead soldier's rifle.

"And see if he has anything else!" Quilan shouted. "Grenades, anything!"

I slid back down, overshooting and getting both boots in the water. "All he had," I said, handing him the rifle.

He checked it as best as he could. "That'll do." He fitted the stock against his shoulder, and twisted round as far as his trapped lower body would allow, settling into something approaching a firing position. "Now, go! Before I shoot you myself!" He had to raise his voice over the sound of more explosions tearing at the wreck of the land destroyer.

I fell forward and kissed him. "I'll see you in Heaven," I said.

His face took on a look of tenderness just for a moment and he said something, but explosions shook the ground and I had to ask him to repeat what he'd said as the echoes died away and more lights strobed in the skies above us. A signal blinked urgently in my visor to tell me the flyer was immediately overhead.

"I said, there's no rush," he told me quietly, and smiled. "Just live, Worosei. Live for me. For both of us. Promise."

"I promise."

He nodded up the slope of the crater. "Good luck, Worosei."

I meant to say good luck in return, or just goodbye, but I found I could not say a thing. I just gazed hopelessly at him, looking upon my husband for that one last time, and then I turned and hauled myself upwards, slithering on the mud but pulling myself away from him, past the body of the Invisible I had killed, along the side of the burning machine's hull and traversing its rear beneath the barrels of its aft turret while more explosions sent flaming wreckage soaring into the rain-filled sky and splashing into the rising waters.

The sides of the crater were slick with mud and oils; I seemed to slip down more than I was able to climb up and for a few moments I believed I would never make my way out of that awful pit, until I slid and hauled myself over to the broad metal ribbon that was the stripped track of the land destroyer. What would kill my love saved me; I used the linked sections of the embedded track as a staircase, at the end almost running to the top.

Beyond the lip, in the flame-lit distances between the ruined buildings and the squalls of rain, I could see the lumbering shapes of other great war machines, and the tiny, scurrying figures behind them, all moving this way.

The flyer swooped from the clouds; I threw myself aboard and we lifted immediately. I tried to turn and look back, but the doors slammed closed and I was thrown about the cramped interior while the tiny craft dodged rays and missiles aimed at it as it rose to the waiting ship Winter Storm.

BOKKLUBBEN NOVA: <http://www.bok-magasinforlaget.no>

BOK OG MAGASINFORLAGETS BOKKLUBB, BOKKLUBBEN NOVA, KAN NÅS PÅ FØLGENDE MÅTE:

POSTADRESSE: POSTBOKS 57 HAUGENSTUA, 0915 OSLO

TLF: 22 10 29 62

FAX: 22 10 75 55

E-MAIL: tewa@online.no

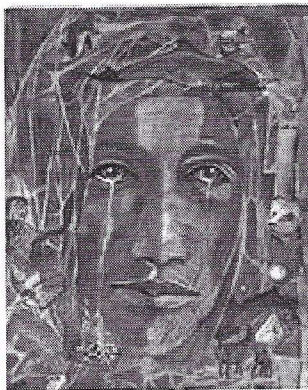
Presentasjon av noen av kunstnere som deltar på ReConnaissance Presentation of some of the artists who are attending ReConnaissance

Karin Myrtned, 7/2-63

Jeg har tegnet og malt så lenge jeg kan huske.
Har gått tegning/form/farge ved Krohnsminde i 1985/86.
Akwarell-kurs hos Ida Hjelmeland i 1987.
Akwarell-kurs hos Aud Rye i 1997 og 1999.
Har vært med i Åsapaletten siden 1987, og har der vært med på mange felles utstillinger.
Galleriet i Bergen 4-5 ganger.
Salgs-utstilling hos Birthe Bo.
Kulturhuset i Åsane, vi pleier å ha en juleutstilling der hvert år.
Utsmykking på NSB.
Kafe Koppen på Midtbygda sykehjem 3 ganger.
Gamle Bergen, Høstutstilling 1998/99.
Separatutstilling hos Sissel's Trening & Trivsel as, julen 1999.

Aud Grete Mullard, født i Bergen, Norge

Begynte å male akwarell som elev av Arendalskunstneren Wallentin Wallentinsen i 1987.
Sommeren 1991 var jeg i England på studietur, under veiledning av den populære og kjente amerikanske kunstneren Tim Wells.
Jeg har også studert akwarell hos Kari Ekaas, Anita Vik Wætthen og hollandske Monica Rotgans.
I 1991 malte jeg illustrasjon til boken "Meningen med livet", en biografi av forfatteren Magne H. Rygh. Har også hatt illustrasjonsoppdrag for BOB i Bergen.
Har solgt bilder til diverse kunstforeninger og har deltatt i flere utstillinger siden 1998. Deriblant: Separatutstilling Primstaven, Bergen 1992 og 1996, Galleri Yvonne, Bergen 1995, Rælingen kunstforening, Oslo 1996, Odense, Danmark 1996, Stallen Galleri, Froland Verk 1996, Galleri Svana, Askøy 1997, Galleri Eide, Os 1995.
Aktivt medlem og kollektivutstiller i malerklubben Åsapaletten, Bergen, i 10 år.
Kollektivutstillinger Lions Club Oslo hver høst siden 1992.
De siste årene har jeg mottatt mange henvendelser og bestillinger fra England, USA og Australia.
Du finner meg på internett: <http://home.sol.no/~audgrete/>

Norske oppskrifter

Finnbiff

Her er oppskriften på Finnbiff. Dere har sikkert vært borti denne retten før, selv om den nok er mer vanlig i nordnorge enn her vest, siden reinsdyrkjøtt er en av hovedingrediensene. Denne oppskriften er nok til ca 4 personer.

Ingredienser:

1 kg reinkjøtt (2 pk med reinskav)
3 små eller 2 store løk
2 pk fløte (6 dl)
1 pk rømme eller crème fraiche
10-12 einebær, både knuste og hele
ca 100 g brunost
Salt og pepper etter smak

Her i Norge burde det ikke være noe problem å skaffe de nødvendige ingrediensene.

Skjær løken i biter. Stekes sammen med kjøttet og godt med smør i gryta. Det mest fornuftige er å bruke en stor jerngryte. Ha på godt med salt og pepper. Deretter går både fløten og rømmen nedi. Du lar dette få koke opp før du rører inn resten av ingrediensene. La så dette småkoke i ca. 20 minutter.

Finnbiff bør serveres med kokte gulrøtter og rosenkål, og kokte poteter. Tyttebærsyltetøy setter prikken over i'en.

Norwegian recipes

Finnbiff

There is really no good English translation available for the dish which in Norwegian is called "Finnbiff". It's more common in the northern parts of Norway, as one of the main ingredients is reindeer meat. This recipe will feed about four people.

Ingredients:

1 kg of reindeer meat
3 small or 2 large onions
1/2 l of cream
3 dl of sour cream or crème fraiche
10-12 juniper berries, both crushed and whole
approx. 100 g of Norwegian brown (goat) cheese
Salt and pepper to your taste

Most of these ingredients shouldn't be too hard to come by. The only problem might be the brown cheese. Norway do export quite a lot of it, but you might still have to drop by a specialist cheese store to find it. Don't worry though. The dish still tastes very good without it, the cheese just adds that little special something.

OK, now you have all the ingredients, now what do you do? First of all you need to slice the meat into small pieces. Then you chop up the onions and fry them along with the meat. Use plenty of butter and salt and pepper when frying. Then pour the cream in before you stir the sour cream in and let the whole thing come to a boil. Add the rest of the ingredients and let it simmer for about 20 minutes.

Serve with boiled carrots and potatoes. Cranberry jelly served on the side makes the dish just *perfect!*

Stekt Torsketunge i Saus

Dette er nok en tradisjonell rett fra nordnorge. Den oppstod sannsynligvis ut fra det at en brukte det som naturen gav en. Hver vår pleide mennene å dra på Lofot-fiske, som regel i åpne båter. Der ble de et par måneder for å fiske torsk, mens konene og barne ble hjemme og stelte gården. Ungguttene ble som regel med fedrene og gjorde alt slags forefallende arbeid. En av deres jobber var å skjære ut torsketungene.

Denne tradisjonen har fortsatt frem til i dag, men da som regel i fiskemottakene rundt om på kysten. Her kan du finne ungdommer som kan tjene en liten formue på å skjære torsketunger. Det er en av de mest populære jobbene pga. pengene som ligger i det.

Ingredienser (6 porsjoner):

800 g torsketunge
stekemel (griljermel)
smør

Til sausen trenger du:

40 g smør
80 g finhakket løk
80 g finhakket rød paprika
40 g hvetemel
ca. 5 dl. fiskekraft
1 dl seterrømme
1 dl kremfløte
sukkerkulør
salt og pepper

Tungene vaskes godt og tørkes med kjøkkenpapir. Vend tungene i stekemel før de stekes gyldenbrune. Legg tungene i en form eller serveringsfat.

Fres løk og paprika i smøret. Tilsett hvetemel og fres dette hvitt. Spe med fiskekraft, rømme og fløte. Juster fargen på sausen med sukkerkulør, og smak til med salt og pepper. Hell sausen over tungene, og server med kokte poteter og revne rotgrønnsaker.

Fried Cod's Tongue with Sauce

This is yet another traditional dish from the northern part of Norway. It probably originated from the need of making use of everything that nature provided. Every spring, the men would go, mostly in open boats, to Lofoten. There they would stay for a couple of months to fish cod while the wives and their small children stayed behind and tended the farm. The young boys would come along with their fathers and do all the small jobs. One of the jobs was to cut out the tongue of the fish.

This tradition remains even today, although this now has moved to fishing factories along the coast. Here you can find youth earning a small fortune on cutting out cod's tongues over the summer. Since it can be quite profitable, it's one of the more popular jobs.

Ingredients (Serves 6 people):

800 g cod's tongue
flour mixed with salt and pepper
butter

Sauce:

40 g butter
80 g chopped onions
80 g chopped red pepper
40 g wheat flour
approx. 5 dl fish-stock
1 dl sour cream
1 dl cream
salt and pepper

The tongues are washed thoroughly, and dried off with paper-towels. Turn the tongues in the flour-mix. Fry in butter until they turn golden, and place them on a serving plate.

Fry onions and peppers in butter. Add flour and fry until the butter and flour mix becomes white. Extend with fish-stock, sour cream and cream. Add salt and pepper to taste. Pour the sauce over the tongues, and serve with boiled potatoes and raw-grated root-vegetables.

Fårikål

Dette er en av de mer tradisjonelle matrettene fra Norge. Den lages mest om høsten når det finnes mengder med rimelig lammekjøtt, og egner seg ypperlig som en styrkende rett når nettene blir lengre og kulda begynner å gjøre seg gjeldende. Fårikål lages alltid i store porsjoner, og det er en vanlig oppfatning at den bare blir bedre for hver gang den varmes opp. God appetitt!

Ingredienser (10 - 12 porsjoner):

3kg fårekjøtt (m/ ben) oppdelt i serveringsstykker
3kg kål delt i store båter
salt
1ss hel sort pepper
1l kokende vann
(90g hvetemel)
(timian)

Kjøtt fra bog , bryst, nakke eller kam legges lagvis med kålen i en kjele med vid bunn.. Mellom lagene med kjøtt og kål drysses salt og pepper. Til slutt tilsettes kokende vann. Eventuelt kan man krydre med timian.

Kok opp og la maten trekke til kjøttet er mørt, ca 1 1/2 time.

Smak til kraften med salt og pepper. Den skal ha god peppersmak.

Eventuelt kan man jevne kraften med å røre ut melet i litt kaldt vann, og så røre det forsiktig inn i kraften. Gi gryten et kort oppkok.

Server fårikål med kokte poteter.

Norwegian lamb stew

This is an old recipe, mostly made in the autumn when there is plenty of reasonable mutton. When the nights are growing longer and the cold is starting to bite this is a stew which keeps you strong. Lamb stew are always made in big portions, and the general opinion is that the stew only gets better each time it is reheated.

Bon apetit!

Ingredients (10-12 servings):

3kg mutton cut in pieces
3kg cabbage cut in quarters
salt
1tbs whole pepper
1l boiling water
(thyme)
(90g flour)

Mutton and cabbage are put in a big stew pan in layers. Sprinkle salt and pepper between the layers and add the boiling water. If desired add thyme to taste.

Bring to a boil, and let the food simmer for approximately 1 1/2 hour until the meat is tender.

Add salt and pepper to taste. The stock should taste of pepper.

If desired the stock can be extended with flour. Mix the flour with some cold water, and stir gently into the stock.

Let it gently come to a boil

Serve Norwegian lamb stew with boiled potatoes.

Ulvedyrets Merke

av B. Andreas Bull-Hansen

Utdrag fra «Syv historier fra Vestskogen»

Huset lå øst i skogen, bare tre dagers vandring fra Krugant. Veggene var sprukne, og bare helt oppe under det spisse mønet fantes ennå rester av gammel rødtjære. Den slitte eikedøren sto åpen, og det lyste gult fra ildstedet inne i rommet. En mann satt i døråpningen, og skikkelsen hans kastet skygge på gårdsplassen. Hodet hadde han lent tilbake mot dørkarmen, og armene hans hang slapt ned langs siden.

Slik hadde han sittet hele dagen. Nå åpnet han øynene og vendte hodet mot den åpne plassen. Skyggene flakket, og lyset fra flammene fordreide skikkelsen hans. De bøyde knærne ble underlig lange. Han så haken sin, håret og ørene. Alt ble dreid og forvrengt.

Han gned seg i øyekroken med tommelen og kikket inn i skogkanten. Ofte hadde han lurt på hvorfor skogen ikke hadde spredd seg, hvorfor den ikke hadde slukt den bare jorden rundt huset med røttene sine. Det var akkurat som om den sto der og ventet, tenkte han, tålmodig og viss på at de gamle veggene snart ville råtne og falle sammen.

Mannen la hendene på knærne og lukket øynene. Det brune håret floket seg ned bak ryggen hans, og i pannen vokste det i en skarp spiss ned mot de sorte øyenbrynene. Han var en ung mann, men likevel syntes gråaktige striper i den store hårmanken. Alt han hadde på seg var en fillete hjorteskinnsbukse som var lappet sammen med lerretsbiten og senetråder. Det lodne brystet hevet og senket seg i takt med pusten.

Han strakte på de senete skuldrene og kikket inn i skogen. Det var en lummer kveld, og det dampet av bregnene mellom stammene. Sommeren var på sitt varmeste nå, og han skulle gjerne ha skåret av det lange håret.

Med ett reiste han seg og tok noen skritt ut på plassen. Tørsten gjorde ham tørt i halsen, så han ruslet rundt hushjørnet og lente seg over den gamle brønnen. Den var dyp, og han hadde aldri sett bunnen. De slet nok i mange dager, tenkte han, de som først kom hit og gravde seg ned til elvene under jorden. Han grep tauet og slapp bøtten over kanten. Det plasket i vannet der nede.

Han klødde seg på brystet og kjente at han var svett. De skulle vært ved sjøen nå, tenkte han. Han kunne ha bygget en hytte ved Kelsbukten. De ville ha vært der hvis hun ikke...

Han halte opp bøtten og satte den på den grove steinmuren. De ville ha vært der hvis hun ikke hadde blitt med barn.

Han tørket svetten av pannen og gikk tilbake med vannet. Ved hushjørnet stanset han og kikket opp mot trekronene, der grenene hang urørlige over taket. Ikke engang et vindpust kunne han se, ikke et eneste tegn fra verden utenfor skogen. Han bøyde seg ned under den lave døråpningen og gikk inn. Det var lyst der, for vækelampene brant godt. Han hadde vært i Krugant tidlig den våren og byttet til seg talg.

Huset hadde bare ett rom, og midt på jordgulvet lå det avlange ildstedet og glødet. Langs veggene hadde han satt opp noen kvisthyller og grener hvor lampene kunne brenne. Under taket gikk bjelkene på kryss og tvers, og over bjelkene hadde han hengt pelsene, sammen med knipper av tørket fisk, urter og kjøtt. Oppe på nordveggen var det laget til et lite halvgulv. Han gjettest at de som en gang bygde huset trengte et sted hvor ferdafolk og gjester kunne sove.

På den andre siden av ildstedet sto den brede sengen. Rett til venstre for ham var langbordet, og der satt hun. Det så nesten ut som om hun frøs i sommervarmen, for hun hadde slått en linduk rundt seg som en kappe.

«Er maten klar?» spurte han.

Hun trakk linduken opp mot ansiktet og ville ikke svare.

Han slapp bøtten ned på gulvet. Det var som han hadde ventet. Hun hadde ikke engang begynt på kveldsmaten.

Han hentet ned kjøtt og tørkede solfrø og satte det over varmen i en gryte med vann. Da reiste hun seg, og uten å se på ham gikk hun bort til sengen. Hun bøyde seg forsiktig ned og la seg under teppene. Han forsto at hun fremdeles hadde vondt.

De spiste ved sengen, og hun lå under teppene og så tomt i veggene. Da de var ferdige, tok han skålene og satte dem på gulvet. Han lente seg frem og snudde henne mot seg.

«Nis, kjære ...» Han strøk fingrene gjennom håret hennes og smilte lunt. «Det er ikke din skyld. Noen ganger tar gudene oss til seg tidlig, andre ganger sent.»

Nis la seg med ryggen mot ham.

«Så gudene er onde,» hvisket hun. «De tok fra meg det jeg bar så lenge.»

Hun begynte å gråte, så han lot henne være og satte seg i døråpningen.

Kvelden var blitt mørkere nå. Nattdyrene hadde begynt jakten, og langt borte, et sted i øst, hørte han tre korte bjeff. Han ristet på hodet og la hånden over øynene. De skulle aldri ha kommet hit, de skulle holdt seg til landsbyen. Det var hans skyld, det som hadde skjedd, for det var han som hadde tatt henne med. Hele vinteren hadde de bodd der i det gamle huset, og han hadde felt flere dyr enn han kunne telle. Pelsene han hadde hengt opp under taket ville gi ham mye gull, og for dem kunne han kjøpe seg respekt i Krugant. For det var der han hadde funnet henne, og det var der hun hørte hjemme. Hun var ikke av skogen, slik som ham.

Han strakte ut bena og krysset armene over brystet. Vinteren ble nok for hard for henne. Barnet var svakt, og døde rett etter fødselen. Og alt dette bare fordi han, den utstøtte fra landsbyen ved havet, ville bytte til seg kruginernes aktelse mot pelser og gull. Han reiste seg brått og vaklet som en syk mann ut på plassen. Han visste at gudene kunne se ham, selv om løvtaket dekket for himmelen. Alt dette fordi han, Telgar, var født med det de kalte ulvedyrets merke. Han tok hendene til ansiktet og strøk dem inn i håret. Så dro han det hardt bakover og lot Merket synes. For merket var han, og han forbannet gudene som hadde gjort ham slik. Skikkelsen hans tegnet skygger mot skogen, og det var en vanskapning han så, en mann med en vargs ansikt. Han sank ned på knærne og skjulte de spisse ørene under håret, og hendene hans kjente pelsen som dekket dem, varghammen, Ulvedyrets tegn.

Neste kveld satt de begge rundt bordet. Hun var dårlig, og hadde ligget i sengen hele dagen. Telgar tygget det seige kjøttet og matet henne, slik de gjorde da de var forelsket. Hun smilte da. Etterpå satte de seg på teppet ved ilden, og han sang for henne. Hun lo litt, og han tenkte at ingen kunne le som henne. Det lød nesten som klukkingen i en bekk.

«Nis, kjære.» Han tok henne varsomt rundt armen. «Vi vil få ett nytt barn, ikke sant?»

Nis snudde seg mot ham. Hun var enda blekere nå enn hun pleide å være. De siste dagene hadde slitt på dem begge, og Nis var mørk under øynene. Skuldrene hennes var smale, nesten som på et barn, og det røde håret, som han visste at hun var så stolt av, hang flatt ned rundt halsen hennes. Det var som om fødselen hadde glattet ut alle krøllene han var vant til å se henne med, men for ham var hun like vakker nå som hun alltid hadde vært. Han hadde beundret henne fra den første dagen han så henne, og elsket henne siden.

Han varmet seg i skjønnheten hennes, for selv var han bare et halvdyr.

«Jeg har vondt.» Hun stakk fingrene inn i håret og ble varm og sliten i ansiktet.

«Tenk ikke på det.» Telgar la hånden på magen hennes. «Det går over.»

Han reiste seg fra teppet og gikk bort til døren.

«Jeg henter litt vann, slik at du kan vaske deg.»

Telgar ruslet rundt hushjørnet og slapp bøtten ned i brønnen. Han følte seg bedre nå, og han tenkte at de ville komme over det. Han trakk pusten og tørket svetten av ansiktet. Natten var mørk her inne mellom trærne. Den var mørkere her enn alle andre steder vest for sjøen, ble det sagt. Det gjorde ham vondt at de måtte gravlegge barnet der inne i skyggene, men de hadde ikke noe valg. Nå fikk i alle fall ikke dyrene tak i den lille kroppen.

Han halte opp bøtten. Ja, de ville komme over det. Alle gjorde det. Mange av kvinnene i landsbyen hadde født døde barn, og mange barn hadde dødd samme natten som de ble født. Det var slik det måtte være.

Med ett sanset han noe, som en svak lyd eller et vindpust i nakken. Han satte ned bøtten og snudde seg mot skogkanten. Noen så på ham.

Han kroket seg sammen og skulte inn mellom bregnene. Var det et dyr som sto der inne?

Da kjente han vindsuset, og skyggen løste seg opp. Telgar flirte for seg selv. Vinden fikk bregnebladene til å bevege seg. Han gikk inn og lukket døren.

Nis hadde lagt seg ned på teppet.

«Her er vannet,» sa han og holdt frem bøtten.

Hun så opp på ham. Øynene hennes var redde, og hun skalv om munnen. «Jeg blør,» hikstet hun og løftet opp skjørtet.

Telgar satte seg ned og kjente på magen hennes. Han visste lite om kvinner, og enda mindre om fødsler.

«Er dette riktig, Nis?»

Hun ynket seg. Han hentet vannet og vasket av blodet med en duk. Det rant fremdeles da han løftet henne opp i sengen. Han vartet linduken igjen, men da la hun hånden på armen hans.

«Nei,» sa hun. «Det er riktig at jeg blør. Jeg føler det.»

Telgar vred opp linduken.

«Du skal ikke blør, Nis. Du får ikke lov til å ha det vondt.»

Hun la hånden sin over hans.

«Stol på meg. Jeg kjenner at det er riktig. Det syke kommer ut med blodet.»

Han satte seg i sengen og kjente på pannen hennes.

«Er du sikker?»

«Legg deg her ved siden av meg,» smilte hun. «I morgen vil jeg være bedre.»

Han la seg sammen med henne og dro sengeteppe over dem. Veden i ildstedet brant ned og ble til kull.

- - -

Da han våknet, var Nis allerede oppe. Døren sto åpen, og den friske morgenluften strømmet inn i rommet.

Han snudde seg over på siden. Sauerpelsen som de hadde sovet på, lå i en tull ved ildstedet. Nis var naken og holdt på med å vaske seg.

«Jeg føler meg bedre,» sa hun og lente seg forover for å gre ut håret med benkammen.

Telgar sto opp og strakte seg. Så skrittet han over gulvet og grep henne rundt livet.

«Nis,» sa han. «Nå drar vi til Krugant. Vi trenger ikke lenger være her i skogen.»

Han pekte opp mot pelsene som hang i hauger over bjelkene. «Husker du i vinter, da broren min var her? Finn lovt å komme for å bli med meg på jakt. Han skulle være her dagen før den syvende fullmånen, og det er i morgen.» Han klødde seg i øret og så på henne. «Finn vil føre deg til Krugant, mens jeg drar pelsene til Kels og bytter dem i gull. Derfra reiser jeg over sjøen med en fiskersjekte, og så møter jeg deg hos din far.»

Nis la hodet mot skulderen hans.

«Vi vil få et godt liv der,» sa han. «Vi vil få nye barn, og du kan gå i silke og linkjole sammen med de rike kvinnene!»

De brukte det meste av dagen til å pakke. Pelsene lot de være. Telgar syntes det var best at de fikk gjort klart det de skulle ha med seg til Krugant først. Nis la frem klærne hun brukte når hun sanket urter, for de egnet seg til lange reiser. Mørket kom raskt den kvelden, og Nis lagde en god stuing over varmen. Hun kokte opp det siste harekjøttet og smakte det til med gressrøttene han hadde funnet ved elven. De spiste seg mer enn mette, og la seg tidlig.

Midt på natten våknet Telgar og måtte ut. Han gned søvnen ut av øynene og lukket opp døren. Mørket lå tett over gårdsplassen. Det luktet tørr skog og nattedugg. Han gjespet lenge og blunket.

Da så han det. Det sto der ute, under skyggene i skogkanten. Nå var han sikker. Han listet seg inn og tok langbuen ned fra knaggen. I pilkoggeret fant han fiskepilen, den med mothakene på. Han kastet et blikk på Nis. Hun sov. Så gikk han ut og lukket døren etter seg.

Han gled ut i mørket og spent opp buen. Det sto der fremdeles. Han gjettet at det var et lite troll, ett av de halvvoksne. De kunne ofte løpe hjemmefra og stå slik og stirre, dumme som de var.

Han slapp strengen og svor. Pilen dirret i en trestamme, og skyggen var plutselig borte. Han kastet buen i bakken og vagget bredbent bort mot skogkanten. Hvis det fremdeles var der, skulle han med sine egne never lære det å holde seg hjemme. Han kavet seg gjennom bregnene og fant frem til pilen. Bronsehodet satt hardt i den seige barken, og spissen bøyde seg da han dro den ut. Telgar svor igjen og gjorde det han hadde gått ut for. Det kunne ikke ha vært troll, tenkte han mens han latet vannet mellom bregnene, for trollene pleide å lage et forferdelig bråk når de flyktet.

Han ruslet tilbake og plukket opp buen. Før han gikk inn, snudde han seg mot skogkanten igjen. En svak bris smøg seg mellom trestammene og fikk bregnene til å vifte med bladene. Han ble kald på ryggen og boltet døren.

- - -

Finn kom ikke før det begynte å mørkne dagen etter. De hørte ham lenge før de så ham, for Finn sang mens han vandret, og mente at han holdt skogsdjevlene borte på den måten.

Telgar tok imot ham på plassen.

Finn var kledd i en vid skjorte, av den typen fiskerne ved sjøen gjerne brukte. Over ryggen bar han et langt sverd, uvanlig langt for en vandringsmann. Finn var eldre enn Telgar, og minst et hode høyere. Han hadde alltid tatt seg av broren, helt til Telgar reiste fra landsbyen for syv vintre siden. De tok hverandre i hånden og smilte.

«Nå, lillebror!» Finn så seg rundt og lo. «Vinteren fikk ikke has på dere, ser jeg.»

Han kikket over hodet til broren og fikk øye på Nis. Hun lente seg mot dørkarmen. Han vinket til henne.

«Nis! Enda vakrere enn jeg husker! Telgar er heldig!» Han tok av seg det tunge sverdet. «Har dere fått barnet ennå? Magen din er borte, ser jeg. Kan jeg få hilse på den lille jegeren?»

Nis bet leppene sammen og forsvant inn i rommet.

Telgar ristet på hodet. «Det døde, bror. For fem dager siden.» Han pekte inn mellom trærne. «Jeg gravla det der inne.»

Finn fulgte etter ham inn i bregnekrattet. Ved foten av et av de største tårntrærne var det spadd opp en liten jordhaug. En torneblomst sto lent opp mot trestammen. De gule bladene hadde visnet.

«Det var en jente,» sa Telgar. «Hun var ikke som meg, slik vi hadde fryktet.» Han grep broren om skuldrene og så på ham. «Hun hadde blitt like vakker som sin mor!»

Finn nikket vennlig og løsnet hendene hans.

Telgar kikket ned på jordhaugen. «Da hun ble født, forsto jeg at Telgar Ulveøre ikke er et dyr. For et dyr kunne ikke ha fått et så vakkert barn.»

Finn svarte ikke.

De ble stående og se på graven en stund før de ruslet tilbake til huset. Finn plukket opp sverdet sitt før han gikk inn.

Nis satt ved ildstedet. Hun hadde hengt gryten over varmen, og brødrene satte seg ved bordet og ventet over treskålene. Ingen sa noe. Finn kikket opp på takbjelkene og klødde seg i nakken. Broren hans hadde vært flink, for sjelden hadde han sett så mange pelser.

De spiste i taushet. Først da Telgar tok suppen av bordet, vendte Finn seg mot Nis og kremtet.

«Jeg visste det ikke,» Han kikket forsiktig på henne, usikker på hva han skulle si. «Det er trist å høre.»

Nis satt med blikket stivt festet på bordet foran seg.

«Nis!» Telgar ropte til henne. Hun så opp.

«Jeg ...» Finn forsøkte å fange blikket hennes. «Jeg deler sorgen deres.»

Nis tok den tykke hånden hans og klemte den mellom sine.

Finn smilte. «Jeg kan gå ut og vaske gryten,» sa han. «Brønnen er rundt hjørnet, som i vinter?»

Han reiste seg og gikk ut.

Telgar ventet til han hørte broren ved hushjørnet.

«Nis,» sa han. «Er du klar til å reise?»

Nis samlet sammen treskålene og smilte til ham.

«Det er bra. Da vil jeg be Finn følge deg til Krugant når han kommer inn. Han kan ikke si nei, nå som han vet hva som har skjedd.» Telgar strøk seg gjennom håret og støttet albuen på bordet. De lange ørene kastet skygge på veggen.

Finn åpnet døren og kom inn på gulvet. Han hadde vannbøtten i den ene hånden, og gryten i den andre. Han stirret på dem. Noe var galt.

«Brønnen er tørr!» Han holdt frem den tomme bøtten.

Telgar så på ham. «Jeg drakk av brønnen i går, bror. Den kan ikke være tørr.»

Finn snudde og vinket ham etter seg.

Telgar sprang ut og fulgte broren rundt hushjørnet. Finn slapp bøtten ned i brønnen og ventet til den traff bunnen. Den hule lyden ga gjenklang i steinveggene. Telgar lente seg frem over det mørke hullet og snuste. Det luktet jord, som om brønnen hadde vært tørr i mange mannsaldre.

De gikk inn og satte seg ved bordet igjen, og Nis forsto at det var som Finn hadde sagt. Telgar trøstet henne og sa at hun ikke måtte frykte, men selv var han redd. Det var som om selve jorden under dem hadde tørket ut, som om tårntrærne hadde tatt vannet for seg selv. Han hadde hørt historier, grufulle historier. Det ble sagt at trærne kunne sperre menn inne med røttene sine, eller få dem til å gå i ring, og han hadde hørt noen fortelle at de kunne trekke vannet ut av bekkene.

Han lente seg frem og fanget blikket til broren. «Det blir ingen jaktturn,» sa han. «Nis kan ikke være her når vi ikke har vann. Ingen kan leve her da.»

Han reiste seg og stilte seg bak henne. Han la armene over skuldrene hennes og så på broren. «Du må hjelpe oss. Ta Nis med til Krugant i morgen tidlig. Jeg kommer etter så snart jeg har byttet bort pelsene.»

«Jeg vil hjelpe deg,» Finn la hånden på brystet. «Hvis gudene vil, møtes vi i Krugant.»

Telgar smilte. Broren ville bringe henne til byen på de minste stiene, der verken troll eller ugjerningsmenn kunne oppdage dem.

«Takk,» hvisket han og gikk bort til døren. «Jeg vil selv dra når jeg har fått pakket sammen pelsene.»

Han stilte seg i døråpningen og lente hodet mot veggen. Tørsten sved i magen, men han ville ikke si noe nå. Det sto visst noen flasker med gjærbygg i skapet, men når de var drukket opp, måtte han knuse blader for å få noe å drikke.

Med ett hørte han det. Det var noen der ute. Var det gråt han hørte, eller var det latter? Han kikket ut mot skogkanten. Var det øyne han så der, mellom trestammene?

«Telgar?» Finn kom bort til ham og myste ut i mørket.

«Hører du det?» Telgar la hånden til øret.

Broren ristet på hodet.

«Der ute!» Telgar pekte. «Ser du øynene?»

«Du er sliten.» Finn tok ham i armen. «Vi lar natten være ute nå.»

Han lukket igjen døren. Nis satt fremdeles ved bordet, og det så ikke ut som om hun hadde merket noe. Finn la seg til ved ildstedet, og snart sov de alle.

Da dagen var på sitt varmeste, sto Nis og Finn klare til å dra. Finn bar tepper og klær i en oppakning på ryggen. Sverdet hadde han festet høyt i beltet. Nis var kledd i bukser og kappe.

Telgar fulgte dem ut på plassen. Han trakk Nis til seg og kysset henne. Finn smilte og så bort.

De to omfavnet hverandre lenge. Til slutt skjøv han henne fra seg.

«Dra nå.» Han vinket til seg broren og tok ham hardt i hånden. «Dra nå, og pass godt på henne.»

Finn klemte neven hans og nikket. «Hverken troll eller skogsdjelder skal få has på oss.» Han la hånden på sverdskjeftet. «Ikke vær redd, bror.»

Telgar så bort. Han ble hard om kjeven, og øyebrynene sank ned og gjorde øynene hans mørke. Finn kjente igjen det innbitte uttrykket. Da de var barn, hadde broren ofte stått slik alene, og da visste han alltid at de andre hadde plaget ham. Han tok ham til side, slik at Nis ikke skulle høre.

«Du tenker på brønnen.»

Telgar gravde tærne ned i det tørre gresset. Han forsøkte å si noe, men Finn holdt opp hånden og stanset ham.

«Jeg forstår,» sa han. «Jeg vet at du sender Nis av gårde fordi du frykter noe. Og det er mye i denne skogen en mann bør frykte. Ha buen klar og vakt deg for skyggene, også dem du har inne i deg. Pakk pelsene i dag og bolt døren i kveld. I morgen tidlig drar du, og i morgen kveld har du nådd den store stien. Derfra er veien til Kels lett.»

Telgar vugget på hodet. «Det er noe der ute. Det ser på meg, og det vil skade meg.»

«Slik sa du da vi var barn, bror. Her er ingen som plager deg med kallenavn og hån, bare varmen, men den plager oss alle.»

Telgar så på ham. «Brønnen tørket over natten! Kan varmen ha gjort det?»

Finn senket blikket. Han visste at broren hadde rett. «Lov meg i det minste én ting,» sa han og kikket inn mellom trærne. Han husket et råd han en gang fikk av en mann fra jegerlandsbyen. «Hvis redselen kommer til deg, må du gå ut i skogen og se i de fire himmelretningene, slik vismennene gjør. Da vil skogen vise deg hva du frykter, og fortelle deg hvordan du skal kjempe mot det.»

Telgar rettet seg opp gikk vekk fra ham.

«Nå,» sa Finn. «Vi må gå.»

Telgar kysset Nis en siste gang. Han strøk henne varsomt over ansiktet. Så snudde han seg mot huset.

Nis fulgte Finn opp mot skogkanten. I døråpningen snudde Telgar seg. «Jeg er hos dere om to dager,» ropte han. «Jeg drar så snart jeg har pakket sammen pelsene!»

- - -

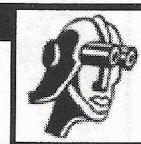
Telgar slet hardt den dagen.

Han klatret opp på taket og kastet et rep inn i det nærmeste tårntreet. Derfra heiste han seg opp til de nederste grenene. De var tykke som mannsår og harde som stein, så han måtte helt til trekronen for å finne emner til drasleden. Da han kappet dem av, skalv treet. Det suste gjennom løvet, og bladene snudde seg og så på ham. Han visste godt at det han gjorde var farlig. Det ble sagt at den som hogde i de eldste trærne fikk skogens vilje mot seg, men han hadde ikke noe valg. Tårntrærne sto tett rundt huset, og det var langt til barskogen i nord. Husveggene kunne han ikke bruke, for da ville natten komme inn til ham.

Han akte seg ut på bjelkene under taket og dyttet pelsene ned på gulvet. Mange dyr hadde han drept, og noe i hjertet hans sørget over det. Røyskattene tok han med snarer tidlig den våren. De myke skinnene var høyt verdsatt hos rikmenn. Han hadde hjortehorn og bjørnepelser, og mens han pakket så han at børen ville bli tung. Men han samlet sammen det han hadde, og tenkte at kelsmennene alltid hadde betalt godt for skinn og pelser. Og det han hadde nederst i kisten bak sengen, det ville nok få folk til både å frykte og ære ham.

Han dro frem den jernbeslåtte kassen. Han hadde funnet det den vinteren, ved Svartvannet. De sa at skogsdjelder var skapninger av vinden og sommervarmen, men han visste noe annet. Han løftet av lokket. Det måtte være en skogsdjelder, for han visste ikke hva det ellers kunne være. Han tok opp den merkelige skallen og holdt den foran seg. Den lignet et menneskehode, bare mindre, og den hadde horn i pannen som en bukk. Den rødflamme huden hadde tørket inn, men de sorte øynene var fremdeles like blanke. Det var som om de stirret på ham. Han snudde skallen vekk fra seg og pakket den inn mellom to bjørnepelser.

Det var da han satte seg ned for å spise, at han merket det. Den grep ham om nakken og holdt ham fast i harde tak, og så beveget den seg oppover og klorte seg fast bak pannen. Han snublet bort til sengen. Kunne den ikke la ham i fred? Helt siden våren hadde den plaget ham, denne verkingen i hodet. Han ble kvalm og syk, og smerten bak pannen vokste og banket med hjerteslagene. Han la seg tilbake og tenkte at pelsene fikk vente.

Da Telgar åpnet øynene, var det mørkt i rommet. Han kom seg opp på albuen og kikket ut av den åpne døren. Det var midt på natten, og han var tørst.

I skapet bak bordet fant han de tre siste flaskene med honningdrikk. Det var alt han hadde igjen nå. Han trakk ut korken av den ene og drakk. Den søte drikken varmet i hodet. Han gjespet og kastet et blick bort på pelshaugen. I morgen skulle han pakke ferdig, og så ville han dra. Han ville bli rik, rikere enn alle i landsbyen.

Han la seg på sengen og støttet flasken mot brystet. De ville ta godt imot ham i Krugant, for rike menn var velkomne uansett hvordan de så ut. Nis og han skulle få et barn til, tenkte han. Nå visste han jo hvordan det var, så det ville bli lettere denne gangen. Han snudde seg over på siden og kikket ned på teppet ved ildstedet. Det var der hun hadde ligget, for hun mente at sengen var for myk. Der, på skinnfellen ved varmen hadde hun ventet, og han hadde sittet ved bordet. Hun hadde fortalt ham at han måtte kutte av noe som bandt henne til barnet, så han rensket kniven i glørne og la den på bordet. Samvittigheten plaget ham, for han var redd barnet ville bli som ham. Så begynte hun å skrike, og han visste ikke hva han skulle gjøre. Men da holdt hun barnet over seg, og han så at det var et menneskebarn, et vakkert menneskebarn.

Telgar våknet brått. Han hadde visst sovnet igjen, for flasken lå veltet ved siden av ham. Han var våt på ryggen.

Der var den igjen, den klagende lyden som hadde vekket ham.

Han satte føttene på gulvet. Ilden hadde sluknet. Var det den andre gangen i natt han var oppe, eller hadde han drømt? Han listet seg rundt ildstedet og plukket buen ned av veggen. Både grårev og ulv kunne ule med menns stemmer. Og begge hadde de gode pelser, tenkte han og samlet sammen en håndfull av fjærpilene.

Da hørte han det igjen. Den såre lyden. Han sank sammen og festet pilkoggeret til beltet. Det var ingen grårev som klaget. Det var et menneske. Han krummet ryggen og snek seg ut av døren. Der la han en pil på strengen og kikket inn mellom bregnene. Det var ingenting der.

Skriket slo mot ham. Han slapp buen og holdt seg for ørene. Var det Nis han hørte? Var det hun som skrek? Han plukket opp buen og snudde seg rundt. Skriket stilnet, og så kom klagelyden igjen. Han husket. Det var et barn han hørte, og det gråt slik som hans eget menneskebarn.

Lyden kom fra den andre siden av huset, fra brønnen. Barnet satt der nede, i det mørke hullet i bakken. Han vaklet forover og rundet hushjørnet.

Da ble det stille. Klageropene druknet og ble borte. Han sto der, og ingenting kunne han gjøre. Brønnen var full. Den fløt over, men det var ikke vann som rant ned på bakken. Han kikket ned på føttene sine. De vasset i blod.

Han kastet seg rundt og løp mot døren. Skikkelsen kom ut fra skogen, dyret fra drømmene hans. Det hevet armene mot ham, og han kjente klørne i ryggen. Så var han inne og smalt igjen døren. Han la slåen i boltene og søkte gjennom rommet. Han var alene, men klageropene var like utenfor døren nå. Han grep øksen som lå ved ildstedet og sprang bort til bordet. Der spredte han ut pilene og gjorde seg klar. Håndtaket bøyde seg nedover, og noe tungt slo mot dørplankene. Boltene løsnet fra karmen, og slåen holdt på å brette. Han spent opp buen og holdt den. Svetten rant over pannen hans. Blodet, det døde blodet, det piplet frem gjennom dørsprekken. Det fløt inn på gulvet, og snart var den råtne lukten overalt.

- - -

Dagslyset skinte inn gjennom den åpne døren og tegnet seg over gulvet. Telgar lå i sengen, med knærne trukket opp under haken og hendene gjemt i armhulene. Lyset smøg seg inn i rommet, klatret opp over teppene og rørte ved øyelokkene hans. Sakte, som et dyr som har ligget i dvale en hel vinter, våknet han. Han strakte på bena og rettet seg ut som en søvnig hund. Øynene hans åpnet seg, blunket og så seg rundt. Alt var som før.

Han spiste litt av det tørkede kjøttet og begynte å pakke. Det var ikke mye igjen nå, men han visste at han snart måtte være ferdig. Han var nødt til å nå stien før det mørknet, for om natten var det farlig inne mellom trærne.

Telgar kjempet mot tiden. Han surret pelsene med sener og tvang dem ned med seige seljegrer. Selv om det var liten forskjell mellom skumring og dagslys der nede på gårdsplassen, kjente han hele tiden hvor gammel dagen var. Da han til slutt ble ferdig, visste han at solen allerede sto høyt på himmelen. Han festet buen og pilene over pelsene og tok øksen i beltet. Så løftet han sleden og rykket den med seg. Han slepte den lett over plassen, og kastet ikke engang et blick over skulderen da han dukket inn mellom trærne.

- - -

Skogen rundt ham var gammel, og mellom stammene lå det tett av halvåttne grener og løv.

Røttene vokste i knuter rundt trærne, og ofte sperret de for ham. Den skittengrønne mosen, som han var blitt så vant til i Vestskogen, vokste godt her. Den hadde tørket inn i varmen, og det knaste der han tok seg frem.

Han hoppet opp på en vindfelt stamme og dro sleden etter seg. Det verket i skuldrene hans, men tanken på alt gullet kelsmennene ville betale, holdt smerten borte. Han heiste sleden over og lot den gli ned på den andre siden.

Da hørte han noe som knakk. Han lente seg ned og svor. Den ene langgrenen hadde brukket. Nå ville han ikke rekke frem til stien før det ble mørkt. Solen hadde allerede reist langt over himmelen der oppe, og for å få i stand sleden måtte han hogge en ny gren og løsne repene som holdt sleden sammen.

Han satte seg på pelshaugen. Var skogen allerede mørk rundt ham? Tankene verket i hodet. Han ble svimmel, og det knøt seg i brystet. Snart ville frykten komme. Den ville komme og ta fra ham kreftene. Han ville ikke la det skje. Han våget ikke. Han måtte gå og se i de fire himmelretningene.

- - -

Et pilskudd fra sleden kom han frem til foten av en skrent, og på toppen av skrenten lå en steinhelle bred nok for en mann til å slå leir på. Den lå ganske alene der mellom trærne, og han så at det var et godt sted. Han samlet sammen en favn med kvister og klatret opp. Og der, på toppen av steinhellen, tente han et bål.

Mørket kom, og flammene brant høyt i natten. Gnistene svedde opp mellom grenene og ble til stjerner. Han huket seg ned ved flammene, mens det sorte lukket seg rundt ham og lot skyggeverdenen komme.

Da natten var dyp, reiste han seg og tok av seg klærne. Med lukkede øyne skuet han opp mot himmelen. Han tok en brennende gren ut av bålet, og med den tegnet han glødende bilder i natten. Han vendte seg mot vest, og han så den nye verden og det som vil skje. Han så hav og slette, og han så Horngudens folk storme ned fra fjellene. Himmelen mørknet, og alt land sank i havet. Han vendte seg mot øst, og han så skapninger der som fløy i luften, men de var ikke fugler, for de sang ikke. Han vendte seg mot nord, og han så Ulvedyret. Det sprang over slettene. Det sprang mot ham. Han vendte seg mot sør, og der så han det han fryktet mest. For i lyset fra den brennende grenen så han hva som levde i skyggene.

- - -

Telgar klatret ned fra knausen og tok seg raskt tilbake til pelsene. Der satte han seg til å vente. Skogen så på ham, og trærne sperret ham inne.

Med ett hørte han klagesangen. Han vendte seg mot lyden, og svetten rant over den bare ryggen hans. Hele skogen gråt. Lyden var rundt ham og over ham. Den var under ham i bakken, og den var inne i ham. Så stilnet det, og lydene samlet seg rett foran ham. Klagesangen sank ned i bakken og ble til skritt mot skogsbunnen.

Det sorte sto der, mellom trærne. Det speilet øynene hans.

Han kalte det til seg da. For dyret var i ham, og han kastet seg frem og rev i ondskapen med skarpe klør.

- - -

Det blåste en frisk bris over sjøen i øst, og det smale langskipet lå skrått gjennom bølgene. Det hadde kurs mot Krugant, og sjømennene holdt seilene stramme. Passasjeren var kongens venn og en stor mann. Da de seilte ut fra havnen hadde den fremmede stilt seg i baugen, og der sto han og speidet mot nord. Han hadde en ridekappe over skuldrene, men sjømennene forsto ikke hvilken nytte han kunne ha av den, der ute i den sterke vinden. Håret hadde han bundet ned med et skjerf over ørene, slik kelskvinnene ofte gjorde. Hadde den fremmede vært en annen, ville de gitt ham kallenavn. Men de torde ikke det. Han hadde sett på dem med de sorte øynene og snakket til dem med den knurrende talen sin, og de fryktet ham.

Telgar kikket seg over skulderen og smilte da sjømennene slo blikket vekk. Han brydde seg lite med at de stirret, for slikt hadde han allerede blitt vant til. Kelsmennene hadde alle sett rart på ham, for han hadde en ung manns ansikt, men håret hans var grått. Han rørte ved det juvelbesatte beltet og la en arm på båtripen. Han kunne se Krugant langt der borte. Han så steinmoloen. Det var der hun var. Det var der hun ventet på ham, og han kom til henne nå, slik han hadde lovet. Han kom som en rik mann.

Han været mot sjøluften. De hadde gjort store øyne da han pakket opp pelsene i Kels. Han hadde blitt sendt til selve kongen, og den mektige krigeren så på skogsdjvelens hode og visste hva det var. De ga ham gull og juveler og et sverd av rødt jern, og kongen fikk den avhogde skallen av ham. Han ble hyllet, for trolldommen i hodet ville beskytte Kels og gjøre kelsmennene sterke. De ga ham sjeldne edelstener og en kiste fylt med gull, for aldri før hadde noen drept en skogsdjavel. Kongen skjenket ham sitt vennskap, og den kvelden spiste han ved kongens bord. Neste dag gikk han om bord i skipet, og sjømennene seilte ut med kurs for Krugant.

Han tok seg til ansiktet og tørket vekk saltvannet som sprutet fra baugen. Han savnet henne, og han håpet at Finn hadde tatt godt vare på henne. Nå fryktet han bare én ting, og det var at hun ikke ville ha ham. For han hadde blitt en annen den natten da skyggene kom til ham. Eller hadde han blitt seg selv, slik han egentlig var? Han klødde seg på ryggen. Den strie hårstripen som fortsatte ned langs ryggraden var skjult under klærne. Han hadde klippet av rovdyrklørne før han kom til byen, og ørene var skjult under skjerfet. Han drepte det han fryktet den natten, men prisen han hadde betalt var høy.

Telgar snudde seg og gikk tilbake til overbygget i midten av skipet.

Krugant nærmet seg.

Big European Con

Den aller første Science Fiction-festivalen ble avholdt i Leeds i 1930. Siden det har de fleste festivalene vært avholdt i USA, og i alle fall de fleste store festivalene. Og bare et relativt mikroskopisk antall festivaler har vært arrangert utenfor Storbritannia og USA, og knapt noen av nevneverdig størrelse. Det er mye folk som har reist fram og tilbake mellom de to landene, opp til flere tusen amerikanere har reist til de største britiske festivalene. Et par hundre reiser fra det europeiske kontinent til et av landene Storbritannia og USA hvert år. Mindre enn 50 reiser fra Storbritannia til festivaler på kontinentet hvert år, og mindre enn 20 fra USA.

En av grunnene er at det er svært få festivaler å dra til. I USA er det minst en festival med 500 eller flere deltakere hver eneste helg. I Storbritannia er det en årlig festival med i underkant av 1000 deltakere, pluss en mindre antall middels store festivaler. På hele det europeisk fastlandet er det i beste fall en eller to festiavler med 500 deltakere eller mer hvert år.

Litt av problemet er at så få personer fra andre land enn Storbritannia og USA noengang har jobbet på en større festival. De fleste av de som reiser utenlands til festivaler velger å la være å jobbe der. Og et overraskende stort antall hverken deltar på eller arrangerer festivaler i hjemlandet, og bidrar dermed ikke til økt kontakt mellom fans i flere land.

Hvert år arrangeres Science Fiction-Verdenskongressen (Worldcon), vanligvis i USA. I dag er den typiske størrelsen mellom 4000 og 6000 deltakere. Bare to ganger har festivalen vært avholdt på det europeiske fastlandet, i 1970 i Heidelberg, og i 1990 i Haag. Og i 1995 ble Worldcon arrangert i Glasgow, og for første gang var det et stort antall mennesker fra utenfor USA og Storbritannia som var involvert i organiseringen og utførelsen av den. Det var ganske mange som kom hjem derfra med en ballast av kunnskap og erfaring. Men ettersom det ser ut til at neste gang en festival på den størrelsen kommer til Europa ser ut til bli 2005, er det å forvente at det går nok tid til at den kunnskapen og erfaringen går tapt.

Big European Con

The very first Science Fiction convention was held in Leeds in 1930. Since then, most conventions have been in the USA, and certainly most of the big ones. And only a comparatively miniscule number of conventions have been held outside of the UK and the US, and hardly any of any size. A lot of people have travelled back and forth between those two countries, up to several thousand Americans to the largest British conventions. A couple of hundred travel from continental Europe to one of the UK and US every year. Less than 50 travel from the UK to continental European cons every year, less than 20 from the US.

One reason is that there are very few conventions to go to. In the US, there is at least one convention of 500 people or more every weekend. In the UK, there's an annual convention of just below 1000 people, plus a smaller number of medium-sized conventions. Over the whole European continent, there is at best one or two convention of 500 people or more per year.

Part of the problem is that so few people from outside the UK and US have ever worked at a large convention. Most of those that travel abroad to conventions don't work at them. And a surprising number of them don't attend or run conventions in their homeland, and thus doesn't contribute towards contact between fandoms in various countries

Every year, there's a World Science Fiction Convention (Worldcon), usually in the US. The typical size of it these days is in the area of 4000 to 6000 people. Only twice has it been on the European Continent, in 1970 in Heidelberg and in 1990 in The Hague. And in 1995 the Worldcon was held in Glasgow, and for the first time a large number of people from outside the UK and the US were involved in organising it, and in working at it. A lot of knowledge was accumulated with quite a few people. And given that the next time a convention of that size visits Europe looks likely to be in 2005, enough time may pass for this accumulated knowledge to be lost.

Derfor idéen om en BEC, en Big European Convention (Stor Europeisk Festival). En festival som kan flytte seg rundt i Europa, og gi festivalarrangører et fokus. Et mål å strekke seg etter. En oppgave, en stor oppgave, men en oppgave som kan løses. Noe som kan tiltrekke utenlandske festivaldeltakere. Noe som kan føre til at kunnskapen og erfaringen fra Glasgow fortsetter å bli bygget på. Noe som kan gi oss en Europeisk fandom, i stedet for separate Britiske og Amerikanske fandomer med den tilfeldige fan fra det europeiske fastland innimellom.

ReConnaissance er den første slik festival. I det dette skrives er det dessverre ikke flere slike festivaler på trappene. Men en tredjedel av et eventuelt overskudd fra ReConnaissance vil bli satt inn på en konto til den neste BEC, slik at de har en basis. De som eventuelt ønsker å overta får en grunnmur å bygge på. For idéen om en BEC er god, det burde være folk som kan gjennomføre dem, og det burde være interesse og potensielle deltakere nok. Vi ser fram mot den neste Big European Con.

Hence the idea of the BEC, the Big European Convention. A convention that can move around Europe, and provide a focus for conrunners. A goal to stretch for. An effort, a large effort, but something doable. Something that can attract foreign convention attendees. Something that can add to the knowledge gained in Glasgow. Something that can cause a European fandom to come into existence, as opposed to British and American fandoms with the occasional continental European fans getting mixed in.

ReConnaissance is the first such convention. At the time of writing, no more such conventions have been planned, unfortunately. But one third of any surplus from Reconnaissance will be put into an account for the next BEC, so that there's a basis. There's a foundation to build on for any who wants to continue. Because the idea behind the BEC is a good one, the people to do it should be there, and so should the interest and the audience. We look forward to the next Big European Con.

Statutter for Stiftelsen ReConnaissance

1. Stiftelsen ReConnaissance er en ideell organisasjon, med formål å arrangere en større Science Fiction-festival under paraplyen "Kulturby Bergen 2000" helgen 31. mars til 2. april 2000.
 2. ReConnaissance står, som registrert prosjekt og mottaker av økonomisk og praktisk støtte, ansvarlig overfor stiftelsen Kulturby Bergen 2000 avholdes på det angitte tidspunkt og i henhold til de parametre som er angitt i dokumentasjonen som er framlagt for Kulturby Bergen 2000.
 3. ReConnaissance ledes til daglig av et styre bestående av tre til fem personer.
 4. Samtlige som arbeider i organisasjonen gjør dette gratis, uten kompensasjon. Ved et eventuelt overskudd etter selve festivalen vil de medlemmer som har arbeidet i organisasjonen i minst seks måneder, eller som har lagt ned en betydelig innsats på selve festivalen, få refundert medlemsavgiften.
 5. Det skal innkalles til allmøte blant de som er engasjert for å arbeide i organisasjonen minimum to ganger i året. Styret skal legge fram alle større policy-vurderinger for dette allmøtet, og følge deres pålegg.
 6. Stiftelsen ReConnaissance er organisert som en medlemsorganisasjon, med et skille mellom støtte- og deltakende medlemmer, dvs. mellom medlemmer som kun ønsker å motta organisasjonens publikasjoner, og medlemmer som ønsker å delta på festivalen.
 7. I forbindelse med selve festivalen skal det arrangeres generalforsamling blant alle medlemmene i ReConnaissance, der disse statuttene, organisasjonens drift fram til da og dens framtid skal vurderes på nytt.
 8. Etter at festivalen er over og regnskapet er gjort opp er intensjonen at stiftelsen ReConnaissance skal oppløses, senest innen 31. mars 2001.
 9. Et eventuelt overskudd fra festivalen etter at de tillitsvalgte har fått refundert sin medlemsavgift skal deles i tre like store deler:
 - Én del skal overføres studentorganisasjonen VIP'S, øremerket å føre Bergens lokale Science Fiction-festival Quartercon videre.
 - Én del skal overføres den neste festivalen i BEC-serien.
 - Én del skal fordeles ut til norske organisasjoner med Science Fiction og Fantasy som sitt interesseområde. Utbetales etter søknad, behandles av komitéen.
 10. ReConnaissance er den første i en serie med Science Fiction-festivaler kalt BECs (Big European Con), som skal ambulere mellom forskjellige europeiske byer. ReConnaissance vil profilere BEC-konseptet innelands og utenlands, for å sørge for at det føres videre.
- ReConnaissance er i sin natur og sitt perspektiv internasjonal, og skal søke å i så stor grad som mulig å tiltrekke seg samarbeidspartnere, medlemmer og agenter over hele Europa, og eventuelt også utenfor.

Bylaws for the non-profit organisation ReConnaissance.

1. ReConnaissance is a legally registered non-profit organisation, created with the purpose of organising a large Science Fiction convention as part of the programme of "Bergen Cultural Capital 2000", on the weekend of March 31st to April 2nd, 2000.
2. Being registered as one of their projects, and as a recipient of financial and practical support from them, ReConnaissance accepts the following responsibilities in relation to the Bergen Cultural Capital 2000; that the convention is held at the agreed time and in accordance with the details of the application for support from the Cultural Capital.
3. The daily management of ReConnaissance is the responsibility of a committee, consisting of three to five people.
4. Everyone working for the organisation does so for free, without compensation. In the case of surplus from the convention, those members who have worked for the organisation for more than six months, or who have contributed considerably at the convention itself, will get their membership refunded.
5. A meeting of all active members of the organisation should be held at least twice per year. The Committee is to present all major policy decision to this meeting, and follow their directions.
6. ReConnaissance is a membership organisation, separating between supporting and attending members, i.e. between members who only wish to receive publications from the organisation, and members who wish to attend the convention itself.
7. During the convention a general assembly of all members of ReConnaissance will be held. During this meeting, these bylaws, the running of the organisation up to that point, and the future of it, should be reconsidered.
8. After the convention is over and the accounts are closed, the intention is for the legally registered organisation to cease existing, by March 31st at the latest.
9. Any surplus from the convention after the working members have received their refund is to be split into three equal parts:
 - One part to be transferred to the student organisation VIP'S, dedicated to continuing Bergen's local Science Fiction Convention, Quartercon.
 - One part to be transferred to the next convention in the BEC series.
 - One part to be distributed among Norwegian organisations with Science Fiction and Fantasy as their area of activity. To be paid out after applications considered by the committee.
10. ReConnaissance is the first in a series of Science Fiction convention called BECs (Big European Cons), intended to ambulate between different European cities. ReConnaissance will promote the concept of BECs abroad and at home, to make sure it is carried on.

By it's nature and perspective , Reconnaissance is international, and will therefore try to attract possible partners, members and agents all over Europe, and outside Europe if practical.

Medlemmer / Members:

1	Banks	Iain M.	1026	Ellingsen	Herman	1083	Brorson	Tom
2	Ustad	Willy	1027	Mork	Allegra Gibbs	1084	Graver	Jenny
3	Bull-Hansen	B. Andreas	1028	Carlén	Inge	1085	Somerville	Margrete
10	Knudsen	Ingar	1029	O'Neill	Dave	1086	Engseth	Bjørn Kåre
11	Newth	Eirik	1030	Jørgensen	Per Chr.	1087	Myrvoll	Jørn Uno
12	Penney	Bridget	1031	Berg	Johannes H.	1088	Costelloe	Eileen
13	Mørkrid	Thomas	1032	Andresen	Ellen T.	1089	Sellevold	Fredrik R.
14	Strand	Roger	1033	Friis	Charlotte Carine	1090	Aaslid	Geir
15	Myrtveit	Karin	1034	Bjørnhaug	Helge J.	1091	Saastad	Ole Widar
16	Mullaard	Aud Grete	1035	Wightman	Colin	1092	Solø	Bjørn
101	Sund	Bjørn Tore	1036	Held	Edgar	1093	Staflin	Lennart
103	Lagesen	Karin	1037	Søderberg	Jan	1094	Armann	Øivind B.
104	Borgen	Sissel	1038	Strandberg	Lars-Olov	1095	Davidson	Bjørn Are
109	Bergland	Magne	1039	Vigen	Greger	1096	Fosseng	Håvard
110	Lund	Øystein Halseth	1040	Sibley	Jane T.	1097	Andersen	Yngve
112	Andersen	Rolf	1041	Hoare	Martin	1098	Fernholt	Einar
113	Alver	Liv Margareth	1042	Holmström	Sven	1099	Holm	Ketil H.
114	Anders	Frihagen	1043	Gustafsson	Andreas L.	1100	Buland	Trond
115	Aasebø	Oddgeir	1044	Emmerich	Udo	1101	Moss	Miriam
116	Hollup	Siv	1045	Jenssen	Stefanie	1102	Adams	Jay Leslie
117	Skirbekk	Ida Vania Xayide	1046	Smørgrav	Dag-Erling	1104	Uldal	Geir
118	Fjeld	Eirik	1048	Listog	Bjørn Olav	1105	Llanos	Stein C.
119	Skeide	Elin T.	1049	Sande	May-Lill	1106	Lockert	Christian
120	Askeland	Camilla de R.	1050	Malde	Ketil	1107	Gramstad	Thomas
121	Seim	Eirik	1051	Malde	Marian Kjellevold	1108	Tømmerbakke	Ronny
122	Jonasson	Øystein A.	1052	Vik	Guttorm	1109	Lindholm	Audun
123	Hjellestad	Jon Andre	1053	Docherty	Vince	1110	Pettersen	Yngve N.
124	Hansen	Marianne Høvik	1054	Persson	Hans	1111	Susegg	Toril V.
125	Lindhén	Sakari	1055	Edwards	Sue	1113	Venintie	Ari
126	Langbakk	Ørjan N.	1056	Miller	Sue	1114	Witikainen	Maaret
127	Horvei	Sidsel	1057	Cochrane	David	1115	Aalberg	Geir
1001	Anderson	Fiona	1058	Hedenlund	Anders	1116	Sellevold	Eirik
1002	von Witting	Wolf	1059	Åkesson	Anna	1118	Wangberg	Terje
1003	Brown	Denzil J.	1060	Braithwaite	Michael	1120	Erfjord	Jorunn Karin
1004	van't Ent	Jan	1061	Valois	T.C.	1121	Hollup	Torleif
1005	Morgan	Cheryl	1062	Jackson	Niall	1122	Hirsjärvi	Irma
1006	Standlee	Kevin	1063	Wightman	Sarah	1123	Anglemark	Linnéa
1007	Post	Beluga	1064	Dallmann	John	1124	Almedal	Ruth
1008	Taylor	Alyson	1065	Plumby	Phil	1125	Johansen	Fred
1009	Anglemark	Johan	1066	Webb	Gerry	1126	Lund	Sigmund
1010	Blackwell	Paul	1067	Scott	Mike	1127	Weberg	Ellen
1011	Dormer	Paul	1068	Cosslett	Keith	1128	Lagerlöf	Carolina Gómez
1012	Gunnarson	Urban	1069	Perera	Mali	1129	Renslo	Gunnar K.
1013	van der Putte	Larry	1070	Webb	Alan	1130	Horgmo	Øystein
1014	Persson	Tommy	1071	Maugham	Ian	1131	Spangen	Vegar
1015	Elvedal	Bjørn Tore	1072	Pargmann	Michael	1132	Mork	Erling
1016	Ulvang	Tor Christian	1073	Boekestein	Jaap	1133	Lien	Anton
1017	Pulido	Cristina Walstad	1074	Tyrrell	Gerard M.	1134	Johansen	Øystein Haarklau
1018	Grosser	Ralf	1075	Bagge	Otto Skrove	1135	Narvestad	Tore Jan
1019	Peek	Bernard	1076	Slater	Ken F.	1136	Gudmundsen	Martin Bull
1020	Marzi	Jurgen G.	1077	Ehrt	Michael	1137	Ormset	Heide
1021	Scheuermann	Erik	1078	Marwitz	Eckh. D.	1138	Gunnarson	Svein Kåre
1022	Croft	Andy	1079	Zetterling	Carl-Mikael	1139	Møll	Øyvind
1023	Uhlin	Lennart	1080	Björsten	Maximilian	1140	Johannessen	Chister
1024	Viklund	Britt-Louise	1081	Habberstad	Tone			
1025	Eide	Øyvind	1082	Sjøen	Ole Tønnes			